

VESELI SVET

100
DINARA

Humur X·100

BROJ

2

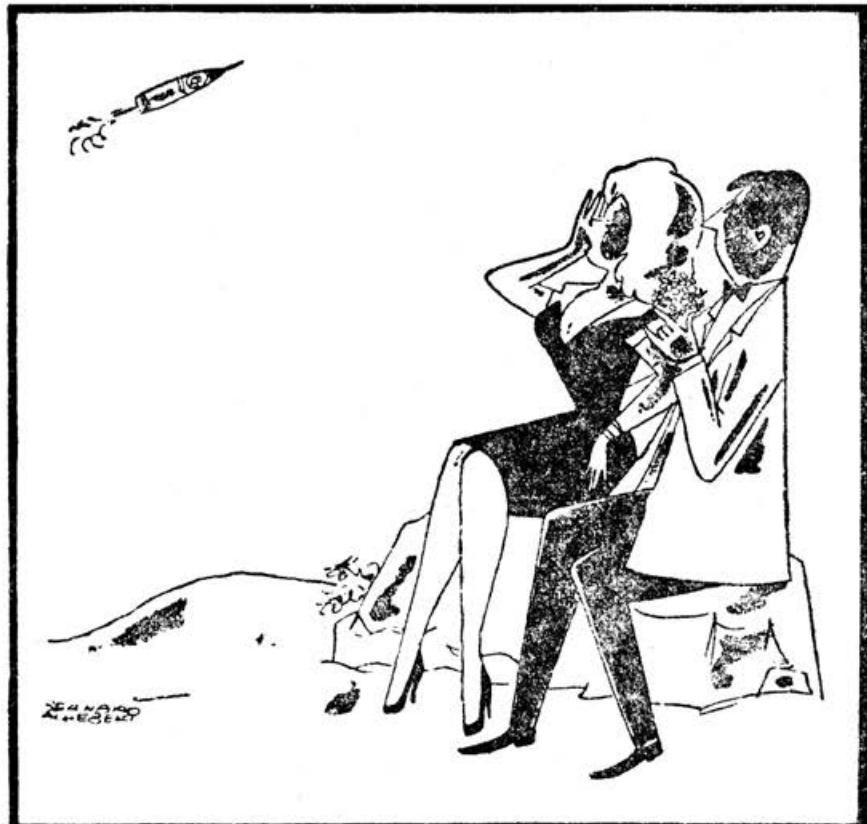
GODINAI

HUMOR X-100

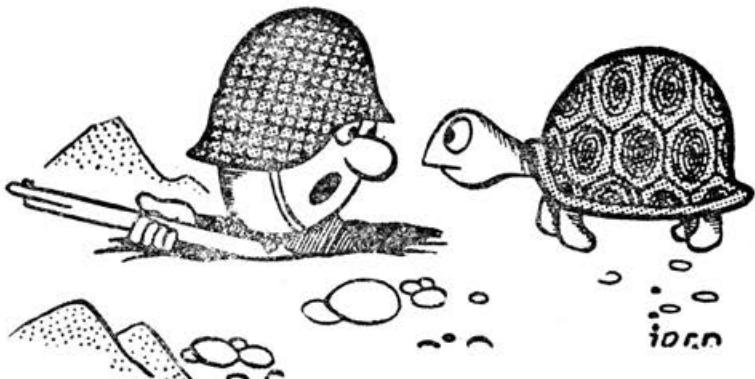
Godina 1 — Sveska 2 — avgust 1961. god.

U ERI VASIONSKIH BRODOVA,

— Nebesa, ono je moj muž... ,

— Sta buljiš, ja uopšte nisam kornjača!

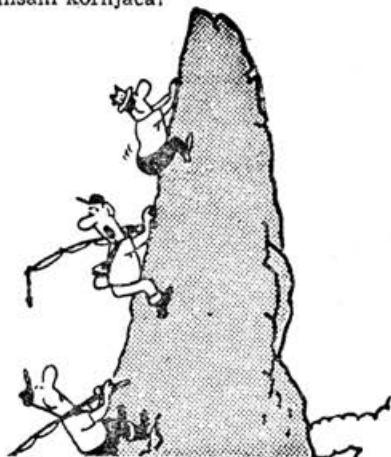
*

Bing Krosbi: »Ako vidite nekog čoveka kako otvara svojoj ženi vrata na automobilu, to znači da ima ili novu ženu ili nov automobil.«

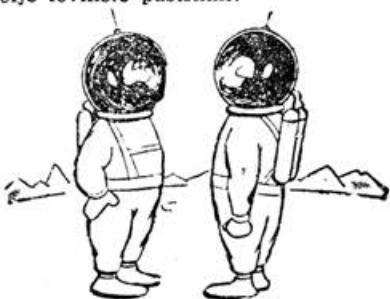
*

— Zaturio je negde pojas sa svojih pantalona!

— Počinjem da sumnjam da li je taj vodič sposoban da nas odvede na najbolje lovilište pastrmki!

ISTRAŽIVAČI NA MESECU

— Ako nam još jednu nedelju brod ne stigne, nećemo ništa videti od kose i brade.

HUMOR u NOB

PRIMAKNI SE BLIŽE

Ispraćao deda unuka u partizane i na rastanku mu poklonio svoj skraćeni karanđel, »podrezak«. Unuk pogleda puščicu i požali se:

— Šta ču, deda, ovo ne može daleko dobaciti!

— Hajde, jadan, ne beri brigu! Ti se primakni bliže, kao onaj što je imao kratak mač — odgovori starac,

*

AKO TREBA MOGU I JA

Drug Tito je uviјek bio sa borcima. Išao je zajedno sa njima u koloni, zajedno jeo i spavao pod istim krovom. Jedne noći razvodnik je htio da probuđi stražara za sledeću smenu i mesto vojnika počeo je da budi druga Tita:

— Ajde! Diži se! Straža!

— Dobro, evo odmah! — odgovorio je drug Tito i počeo da se diže.

Razvodnik tek tada prepoznaše ko ga je probudio.

— O, izvinitе, ja sam mislio... .

— Ništa, ništa — odgovorio mu je drug Tito; — Ako treba mogu i ja!

*

SEDMI

Prilikom prvog napada partizana na Lebane u Jablanici, sedmog novembra 1941. godine, lozinka je bila »Sedmi«, a odziv »Novembar«.

Pošto je grad zauzet i četnička posada izbačena iz uporišta, partizani su se smestili po gradu očekujući jutro.

Jedan od četnika pokušavao je da se izvuče iz grada, Kod škole, u kojoj se bio smestio veliki broj partizana, stražar je primetio da se nešto kreće i uzviknuo lozinku:

— Sedmi!

Tada se sve umirilo i stražar je verovao da nikoga nije bilo, Negde pred

zoru, međutim, partizanska patrola je našla na unezverenog čoveka, koji je sedeо na ledini.

— Što sediš tu? — upitali su partizani.

— Išao sam ovuda i neko povika: »Sedi«, a posle ne reče da ustanem — odgovori četnik.

*

UČTIVOST

Po zauzeću Vlasotinaca 1941. godine, komandant partizanskog odreda pozove učitelja, partizana Krstu Miljančića, koji je bio poznat kao vrlo učitiv čovek, i naredi mu:

— Za naše potrebe oduzmi odmah sav porez iz poreske uprave i izdaj potvrdu. Zadatak izvrši što god možeš bolje da novac ne ode u ruke Nemaca, i nipošto ne istupaj labavo.

Učitelj upade u poresku upravu, uperi revolver na činovnike koji su čuvali kasu i, dosljedan svojoj učitivosti, uzviknu:

— Molim vas, ruke uvis!

*

IZUMITELJ

Prve godine okupacije ustaše su u Cepinu kod Osijeka dovodili omladince na koje su sumnjali u mlin i tukli ih po receptu narednika Flora, koji je svoj izum nazvao »mazanje u miraku«. Flor je najpre omladince preslušavao, a nakon preslušavanja pokazivao je na vrata na kojima je pisalo »Predsednik«. Sam ih je uslužno otvarao, gurnuo čoveka unutra i zaključao ih. No, iza vrata nije bila kancelarija, već mrak u kome su čekali krvnici sa specijalnim bićevima.

Jednom su naredniku doveli nekog omladincu koji je, međutim, bio »upoznat sa stvarima« i kada je narednik rekao:

»Izvolite kod šefa«, umesto omladincu, u mraku se našao narednik. Omladinac je brzo zaključao vrata i nestao kroz sporedni izlaz.

Narednik Flor je, kao i mnogi drugi izumitelji, svoj izum iskušao na samom sebi.

*

KO ĆE PRE EKSPLODIRATI

Besni ofanziva. Neprijateljski bacači žestoko tuku položaje brigade. Nekoliko mina palo je među borce, ali nisu eksplodirale. Svi se na brzu ruku skloniše u zaklone i sa zebnjom očekivali su eksploziju.

Jednom postarijem borcu dojadila ova neizvesnost. Iz svog zaklona okreće se prema mestu gde je pala mina, pa povika što ga grlo nosi:

— Šta čekaš? Hoćeš valjda da ja eksplodiram pre tebe!

*

NIJE SEGRT...

U jesen 1941. godine Sava Kovačević i Vlado Segrt dočekaju kod sela Villusa jaču talijansku kolonu i uz pomoć meštana potuku prethodnicu, zarobe grupu Italijana među kojima i jednog pukovnika, zaplene tri tenka, a kolonu prinude da se povuče nazad u Trebinje.

— Ko vas tako napraši — pitao je general, komandant garnizona u Trebinju, svoje ljude.

— Nekakav Segrt — odgovorili su.

— Segrt?! — Ne! To je bio majstor! A vi — vi bi njemu mogli biti šegrti — izbací general ljutito.

*

SVE ĆE PLATITI FAŠISTI

Jedne noći neki stari partizan ozehao da ne može gore biti, a na frontu ne sme da se loži vatru.

Šta će, kuć će? Starac se malo udaljio od svojih drugova, nakupi suvarka i granja i potpali da se makar malčice osrije. Gori vatrica, a starac sve širi šinjal i zaklanja plamen čas s jedne, čas s druge strane, da neko svjetlost ne primjeti.

Utom eto ti iz mraka čovjeka u ogrtaču;

— Druže znaš li da se noću vatrica ne smije ložiti?

— Znam — odgovori mirno starac!

— Pa?

— Vala, ja sam je naložio, pa nek me vidi i sam Tito!

— Ako te baš Tito i gleda?

Starac pogleda u nepoznatog čovjeka, pa skoči i stade nogama da gasi vatru, a rukama da pozdravlja.

— Druže komandante, ovo će mi platiti fašisti!

Tito otpozdravi, nasmija se i produži dalje.

*

UZALUDNO BEŽANJE

Mile Arsić, učenik osmog razreda gimnazije, otišao je među prvima u partizane; kao razlog navodio je da ima »cvonju« iz matematike i da nije smio oču na oči. (Naravno, ovo je bilo samo djelimično tačno). Međutim, kad se u Rudom formirala Prva proleterska, Mile se zaprepasti: među kraljevačkim borcima vide glavom i bradom Bajića, svog profesora matematike.

— Uh, bogamu, gosp... ovaj... druze profesore... pa zar ja od vas pobegoh u šumu, a vi me i ovde nadoste! — reče mu u šali Arsić.

*

KRUŠKE IZ BOSNE

U pratnji dvojice boraca išao je Šerfa Burić, zamjenik komandanta Mostarskog bataljona, od Podveležja u pravcu Zijemalja. Noć ih je zatekla u blizini Zijemalja. Iznenada, iza jednog grma, čuo se prodoran glas:

— Stoj!

— Stali smo! — hladnokrvno odgovori Šerfa Burić.

— Ko ide?

— Četnici!

— Odakle?

— Iz Bosne...

— Šta nosite? — upitaše četnici iz zasede.

— Kruške... prave partizanske!

— Daj da vidimo!

— Evo vam! — bací jednu, pa drugu bombu i onda mašinkom zapuca po grmu.

Trojica četnika ležala su mrtva u zasedi,

Slepo crevo klasna borba i još ponešto

Oktobar 1943. godine

... Ne znam ni šta znači ta reč. Tek odnekud mi je pala na pamet i rekao sav Vošku:

— Baš si pravi Skarablo!

Nije hteo da nosi moj puškomitrailjez, pa sam morao nešto da mu kažem.

— Red je da i puškomitrailjezac ponekad na maršu nosi svoje oružje — zlobno mi je dobacio.

Ponudio sam Milonji, ali ni on nije htio. Rekao sam i njemu da je Skarabio. Nije hteo ni Vidak, ni Todorina, ni Simeun... Rekao sam i njima isto. A oni kao zainat prozvavaše mene imenom: Skarabio. A to prokleto ime kao da je bilo stvoreno da ga niko ne zaboravi. I komandir, i komesar, i vodnik — svi zaboravise moje pravo ime. Ali i to bi se trpelo da me stalno ne zadrkuju:

»Ded' zapevaj malo, Skarablo.«

A ja ne znam da pevam; beže ljudi daleko od mene, ako samo pokušam. Ili tek neko javi:

— Prim i za mene komad mesa, druže Skarablo. Eno dele sledovanje dole na potoku.«

Ja potrčim, ali dole samo šumi potocić, a komora je negde u dubokoj pozadini. Ja skupim usta, kao da sam progutao ljuto grožde i samo čutim...

*

Ono što su mi sinoć učinili prešlo je svaku meru. Napadali smo Trijebine. Ja sam bio malo sanjiv. A to nije čudo, jer maršovali smo pedeset kilometara bez odmora i prešli u noćni napad. Čovek spava čim dodirne zemlju. Ali ja sam hrabro ostajao budan i da rasteram san — a ne zbog nečeg drugog — često sam mirmorio svojim puškomitrailjazom. Na to me nagovarao moj pomoćnik, koji je čuo da je u kući gde su bili Nemci zaplenjeno desetak sanduka municije, pa je znao da će mu natovarići bar još trista metaka.

Primali smo se k cesti, koja vodi prema Sjenici. Odjednom sam čuo zvuranje kamiona.

— Šta je ono druže komandire? — pitao sam vrlo smerno, iako sam, možda, zevnuo kao da želim progutati celo dnevno sledovanje ovsenog kačamaka.

— Dolaze naši kamioni od Prijepolja. Umorni smo od ovoga marša, pa treba da nas prihvate i odvezu dalje. Biće nam dobro, dragi moj Skarablo — odgovorio je ozbiljno i pokazao mi gde da se postavim sa puškomitrailjezom.

Nisam lud da tu džonjam, pomislio sam. »Idem ja pravo ka kamionima, da zauzmem mesto. Ko zna ima li ih dovoljno za sve nas. Potrčao sam niz brdo i brzo se našao pored ceste. Kamioni su polako išli, bez svetla. Uspeo sam da se uhvatim za najbliži:

— Primiti i mene, drugovi! — viknu sam onima u kamionu.

— Uh! Samo kad pomislim na to!

— Kom hir! — pozva me neko na nemačkom i dotače se moje ruke.

Onako zbumen jedino se dosetih da mu drugom rukom opalim šamar i da padnem na cestu. On opsova nešto grlenim glasom. Ali ja nisam hteo dalje da razgovaram. Kotrljao sam se k jednoj steni, prosipajući iz džepova onih nekoliko kocki šećera, koje sam s mukom pronašao pored razbijenog nemačkog sanduka, gore kod kuće gde je bila posada.

Ležao sam uz stenu i praznio šaržere dugim rafalima. A moj pomoćnik se kikotao.

— Zar nisi čuo da te zovem da se vratиш? — pitao je smerno kao da je mlada udavača.

— Ništa, ništa... Kažu: »nema mesta na kamionu« — gundao sam rešen da komandiru ne-dam više ni jednu cigaretu od onog mog duvana, žutog kao zlato, koga nosim još od Hercegovine... .

*

„Znao sam da od toga neće ništa ispasti. Još od Jabuke počela je akcija za spasavanje mog autoriteta. Zabranjeno je da me zovu Skarablo, a na četnoj konferenciji komesar je govorio o mojim zaslugama. Naročito je istakao moj životni optimizam, koji »veoma povoljno utiče na političku situaciju u četiri. I konačno, pre tri dana, shvatio sam šta hoće sa mojim autoritetom. Postavljen sam za vodnog delegata. To je neka vrsta komesara u malom, »vodnog politruka«, kako se izrazio Simeun »Španac«. Trebalo je da »proradujem« sa vodom brošuru o zasedanju Avnoja, da govorim o političkoj situaciji, objašnjavam šta je Afeže, Ušaoj i koji su ciljevi naše borbe.

I ja sam se prihvatio posla. Ali sve pokvari onaj maturant Milonja. Taman mi počeli da govorimo o budućnosti, kad on uze reč i postavi pitanje slepog creva u socijalizmu.

— Hoće li buduće društvo otkloniti slepo crevo? — pitao je. — To je jedan ostatak daleke prošlosti. Ljudi su vršili probe i pokazalo se ako otac i majka nemaju slepo crevo, ako im je izvađeno operacijom, onda njihova deca dolaze na svet bez slepog creva. Molim, drugovi, da mi se ta stvar pobliže objasni.

Ja sam, s najboljim namerama, htio da prekinem tu temu razgovora, ali mi nije uspelo. Vidak je dokazivao da se u trećoj generaciji opet pojavljuje slepo crevo. Todorina nije verovao ni jednom ni drugom, a Vidak je opipavao mesto gde je imao slepo crevo. Nije bilo izlaza nego da se tema dokrajči, i mi nastavismo.

— Zdravo drugovi! — zagrme jedan glas.

Odmah prepoznadoh komesara bataljona. Vukota je bio ljudina od preko dva metra i najčešće je išao u opancima, jer nijedan pokojni neprijatelj nije imao stopala broj sedamdeset. Zato ga nismo ni čuli kad je došao. A tek njegove oči! Dok je pitao o čemu se vodi razgovor na političkom času, niko ni-

je mogao zaključiti kuda gleda, jer su mu oči čudno zrikave. Svakome se čini da baš k njemu gleda, pa na kojoj se god strani nalazio.

Ispričaše mu u čemu je problem, a on zaključi da slepo crevo nije važno za revoluciju i da je važnije pitanje klanske borbe. Ja sam uvlačio glavu među ramena i osećao se kao krivac.

Jutros su mi saopštili da »zbog vanredne situacije« treba opet da primim puškomitrailjer. Sesnaest kila gvožđa prileglo je na moje rame. A Voško opet izvrđava da me na maršu zameni u nošenju oružja.

— Daj drugaricama nek ti pomognu — kaže i opet pominiće onaj nesrečni nadimak: Skarablo... .

*

„Već dva dana nije stiglo nikakvo sledovanje. Opasači su zakopčani na rupicu iz Pete ofanzive. A čim negde zastanemo Vidak priča o jelovniku iz neke velike restoracije u Sarajevu.

— Ima tamo — kaže — restoracija sa devet odeljenja. U jednom se mogu dobiti samo jela sa roštlijem: rumeni i sočni ražnjići, čevapčići veliki po dvadeset santimetara, pa karmenadle, pljeskavice... .

A kako on to priča! Borci gutaju pljuvačku i zure očima u njega. Primice mu se kao da će sad pred njima nići roštlij. Izgleda da mu osećaju miris.

— U drugom odeljenju su gurmanska jela: škembici, kuvane svinjske noge, jagnjeće pečenje, mleta prasjetina sa srpskom salatom... .

— A misliš li da to ima i sad u Sarajevu? — pita Toško.

— Ima, ali samo za okupatora — nastavlja Vidak. — U trećem odeljenju su evropska jela: bečka šnicla, pariski odrezak, ordevr... .

— Sta li mu je to? — pita opet Toško.

A Vidak nabraja šta je sve tamo naloženo. Taj vražji ordevr je jako šaren i primamljiv, ako samo Vidak ne laže. Čim krenemo on začuti i celim putem sмиšlja šta je u sledećem odeljenju. Gde li je, vrag, samo čuo za sva ta jela? Na sledećem odmoru pita gde li je ono stao, a Todorina ga podseća:

— Taman si pričao kako ste ono pojeli predjelo, pa supu, pileće meso kuvano i posluženo sa sosom, zatim pileće teleće i praseće pečenje sa garnirungom... .

— E, da — nastavlja Vidak. — Zatim su kelneri doneli čokoladni puding i tortu s puterom. Skoro zaboravili da kažem da se celo vreme jelo zaliva s pet-šest vrsta vina...:

Sve mi je to dozlogrdilo, pa sam se rešio da mu se osvetim za ono pljučkanje, od koga su nas sve zbolele pljuvačne žlezde. Uzeo sam dva kamena, otprilike u težini od oko tri kila i stavio ih u Vidakov ranac. Počela je da pada kiša i svi smo se pokrili šatorskim krilima. Ličimo na velike zelene skakavce.

— Što mi je otežao ranac, ljudi! Jedva idem — žalio se Vidak i stalno pravljao uprtnjače.

— Nemoj da kloneš. Tek smo kod Šahovića; daleko je Sarajevo — dodaje mudro Simeun.

— Cuti ti »Mirotočivi« — ljuti se Vidak.

— Ako ni zbog čega drugog, a ono zbog one tvoje restoracije moramo zausteti Sarajevo — kaže Toško.

Opet smo nešto zastali. Vidak je otkrio kamenje u rancu i svuda molečivo zapitkuje:

— Ko mi je ovo stavio? Nek se kaže, neću mu ništa, obećavam. Drugovi, kažite mi!

Svi čute, ali Milonja ne može da otrpi.

— Pitaj Skarabla, možda on nešto zna — kaže mu milostivo.

Ja sam brzo šmugnuo dalje i našao se na čelu kolone, pored komandira. Znam da će Vidak naći načina da mi vrati punom merom. ;.

*

... Opet su mi dali politički zadatak. Primičemo se mom rodnom mestu i komesar mi je rekao:

— Komunista si i moraš uticati na borce. Objasni im stvar i pričaj o zverstvima četnika i Italijana u tvom mestu, o spaljenim kućama i ubijenim drugovima... .

Ja sam to htio, ali sam čekao zgodnu priliku. Inače sam pričao da kod moje kuće ima skriveno pedeset litara dobre šljivovice, koju sam još četvredeset prve spremio za parastos pokojnom ocu. Ali došao ustanak i parastos je moraao biti odložen. Pričao sam još da moj komšija, strašni četnički koljaš — možda nije baš strašan — ima sto ovaca i punе kleti sira i kajmaka. Čisto zgodno za rezerviciju.

— Razbuktavaš negativne strasti — ukorio me je komesar.

Ali kad je počeo napad svi borci su jurišali.

— Koliko je još do tvoje kuće? — pripituje Tomo »Šljivovica«.

— A je li daleko kuća tvog komšije što ima sto ovaca? — interesuje se Jagoš »Bokan«.

— Još da zauzmemo onu kosu, pa je sve pod nama — odgovaram im, ali sam nesiguran je li još ostala netaknuta šljivovica, koju nameravam tajno pretočiti u čuturice moje čete, za pokoj očeve duše.

Ne znam ni šta je s komšijinim ovacam, jer su prošle dve godine od kad sam otišao. Bojim se da drugovi ne kažu: »Uzalud smo oslobođili ovo tvoje šugavo mesto. Ih! Gola sirotinja...«

Todorina je ranjen baš na prilazu-sela.

— Evo ti je, dragi Ska... hoću reći Novače. Napuni je i sačuvaj za ranjenog druga — kaže dodajući mu čuturu.

... Svanuo je dan. Moje selo je slobodno, ali su četnici nekako našli rakuju zakopanu u neopletenom demiru ispod patosa u kući. Komšija je negde sakrio ovce i sir, pa pobegao daleko s celom porodicom:

»Ih! Gola sirotinja«, kažu borci o mom selu.

Naročito ih podbada Vidak. Ne može da zaboravi ono kamenje u rancu. ;.

*

Novembar 1943. godine

... Uzalud sam drhtao dok su drugarice parile moje odelo. Uzalud sam nosio svoju porciju i kašiku, protivno svom običaju. Uzalud sam prao ruke i pazio šta jedem. Uhvatio me tifus. Evo već je kraj novembra, a ja ličim na skelet iz biološkog kabineteta. Tifus od mene napravio čudnu krpljevinu kostiju i sive, zaperutane kože. Kažu da se u mene ne bi zaljubila ni jedna robinja u Osmanovom haremu, posle devet godina niegovog osvajanja i odsustvovanja.

Ležimo u manastirskom konaku u manastiru Morači. A čudna smo mi družina. Ima nas dvanaest tifusara, kao dvanaest apostola. A imamo i čudne vizije.

— Ko je zaključao ova vrata? — pita neki Vukić pipajući zid na kome nema ni prozora ni vrata.

— Imao sam najlepše crne oči — stenje Boško, iako se ja sećam da su

bile krmeljive kad je bio dete. — Ali sad sam ih sakrio, jer može neko da mi ih ukrade.

Zaista izgleda da je sakrio oči. Glava mu je nešto natekla toliko da se ne zna otkud počinje...

... Sinoć su doneli Olgu. Znam je iz škole i trudim se da zamislim njenu plavu kosu, ali mi ne uspeva, jer joj je glava gola kao tikva. Već celo jutro mi dosaduje:

— Zar me ne poznaješ, dragi moj verenice? — bunca ona i pominje nekog apotekarevog sina iz Berana. — Onda ču da ti vratim prsten...

Primio sam njen prsten načinjen od žute dvodinarke, ali je ona odbila nosladeni lipov čaj i rakiju, jedini lek koji se ovde daje.

— Hoću da umrem. On me ostavio ... — jecala je svaki put kad je drugarica Cica, naša bolničarka, pokušala da joj ulije čaj i rakiju u usta.

Morao sam da igram ulogu njenog verenika i da joj šapućem nežne reči. Pristala je da piće i čistu rakiju. Sad barem spava...

... Ja sam se prvi pridigao. Uspeo sam da se dobro maskiram. Našminkao sam se komadićem crvenog papira, kojim je bio podlepljen jedan molitvenik nadjen u ormanu končka. Stavio sam kapu i zavio se šalom, a zatim se pomešao među ekonome i u mračnom magacinu primio sledovanje za ručak za dvanaest — teških ranjenika: dobru fašu slanine i dva kukuruzna hleba.

Nahranio sam drugove tifusare, jer smo skoro svi prešli križu i osećamo ogromnu prazninu u stomaku, u plućima, oko kostiju i čak u samim kostima. To je glad, najlepša glad koju čovek može doživeti. Jeo bi toliko da više ne može stavljati u usta, a onda bi stavljao u džepove, i u torbu, i u nedra ispod košulje...

Moj podvig sa slaninom se rđavo završio. Ni jedan tifusar ne pomišlja da veže pantalone...

*

Decebar 1943. godine

... Pobegao sam iz bolnice. Tamo je strašno dosadno, a nama bivšim tifusrima ne daju ni da pomolimo nos izvan konaka;

»Zaraziće ranjenike«, kažu. Išao sam ispred Štaba korpusa i naleteo pravo na Mira Bakića, komesara.

— Da se ti nisu vratio iz mrtvih? — pitao me je.

— A ne, ja sam sledbenik materijalističke filozofije i nisam pokušao da dokazujem postojanje nekog drugog sveda. Samo sam se malo promenio, kao što se materija menja — odgovorio sam vrlo mudro.

— Slaba je ta tvoja materija. Trebalo je da evoluiraš, a ne da se tako sašušiš — dodao je on i odveo me u kušku sobu. — Dajte ovom drugu jedan obrok hrane i nekog konja, pa nek ide kući da se odmori i oporavi dvadesetak dana — naredio je i otišao.

Kuriri su mi brzo nabavili objavu, dali mi komad tvrdog hleba i postavili me na neko kljuse. Pridržavali su ga s obe strane, dok se nije upuštilo niz snegom zavejan put. Ali uskoro smo se našli pored Tare, gde je duvao osrednji vetar, koji je ipak bio suviše jak da pod njim moj konj ostane na nogama.

— Hajde doro od megriana, hajde munjo suva! Hajde rođeni Bukefalu!... Hajde makar do prve štale! — molio sam ga da ustane.

Ali kljuse je filozofski čutalo. Ni da zarže, ni da se ritne, ni da pokuša da ugrize. Samo je sve više istezalo vrat i noge po snagu.

— Prehladiceš se! — pokušavao sam da ga uplašim vukući ga za oglav, jer uzde nije ni imalo. — Dobićeš reumu... Hajde ustani, neću te jahati... Hajde izdajniče konjorskoga roda! Kakva je to malodušnost! — Ijutio sam se na kraju.

Ali kljuse nije marilo ni za političko ubedivanje. Samo je trepnuo nekoliko puta i konačno ukočilo pogled kao da kaže: »Pljuckam ja na to što ti pričaš.«

Morao sam da ga ostavim i krenem dalje. Pokušavao sam da nemarno zazviždim, ali nisam mogao sastaviti usne, jer su odbegle nekud iznad zuba...

HUMORISTIČKI KOMPAS

ZA KISNE DANE I VEDRE VEČERI

MARSOVCI NA BALETU

— Čudno je to da na zemlji često ne razlikuješ muškarca od žene.

— Draga moja, ipak si ti lepša od njih!

STRANI TURISTI — SKUPLJAČI KOPIJA

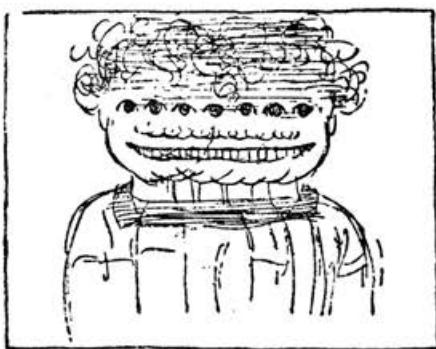
— Dragi tako bih želela da mi kupiš ovu kopiju »Đekonde«.

— Ovi kao da prvi put vide bračni par koji je zaljubljen.

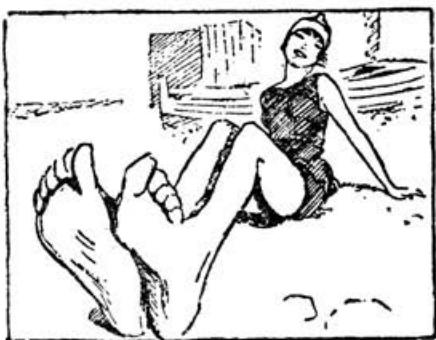
— Plašim se da je škola užasno do-sadna ustanova!

— Tata, jesи ли me slikao? Kako ћу izaći?

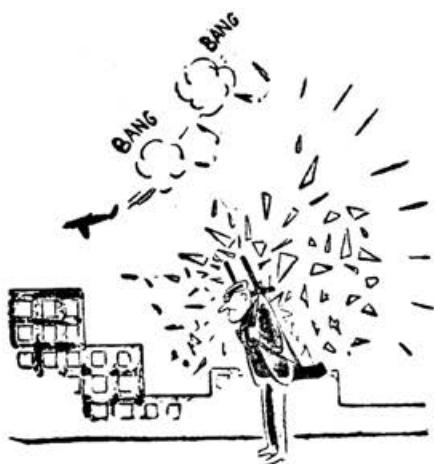
— Gospode bože! Ja nemam sestru,
a ova izgleda da mi je blizankinja,

NEZGODAN UGAO FOTOAMATERA

— Završavamo našu televizijsku emisiju, nadamo se da vas je interesovala i zahvaljujemo na pažnji.

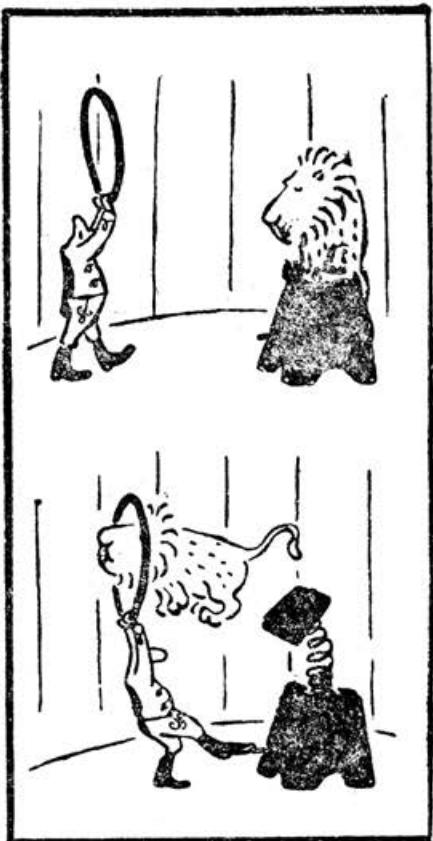

BEZ REČI

SNOBOVSKI

U LONDONU je formiran novi klub, čiji su članovi samo sopstvenici dvaju automobila. To su vlasnici koji svoja skupa velika kola drže u garaži, a služe se malima zbog manje potrošnje benzina i lakšeg parkiranja. Sada će članovi novog kluba imati na malim kolima klupsku oznaku, iz koje će se videti šta imaju u garaži.

(Giorno)

CIRKUSKI PATENT

— Sreća je što je kiša počela padati posle ručka, sada nam je korpa prazna.

*

UMETNOST

OTVARANJE izložbe slika slikara Rafija, koju je organizovao UNE-SKO u Parizu, bilo je obeleženo specijalnim koktelom kojim su posluženi gosti: viski sa iranskim petrolejem. Uspeh je bio velik.

(Paris Jours)

— Ona je neosporno šarmantna, ali da li je zdrava, jer ja u tim godinama težila sam duplo!

ZADOVOLJENJE

— Gospodine, vaš pas me je ujeo! Tražim zadovoljenje!

— O, vrlo rado... Ja ću ga držati, pa vi sad njega ujedite!

*

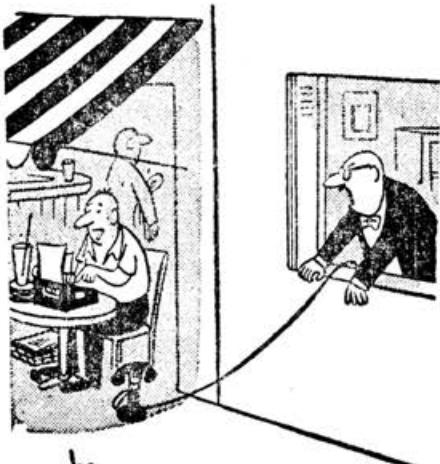
OČIGLEDNO

— Mora biti da su na godišnjem odmoru!

HONGKONG RASTE KA MORU

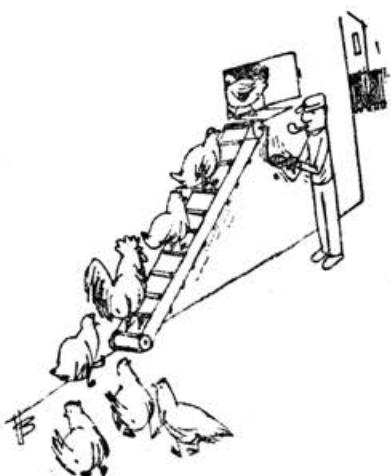
BRITANSKE vlasti u Hongkongu rešile su da problem prenaseljenosti ovog lučkog grada reše prema hrvatskom uzoru: isušenjem mora. Izrađen je šestogodišnji plan radova, koji će omogućiti da u Hongkongu nađe smeštaj preko 100.000 ljudi koji danas uopšte nemaju krov nad glavom.

(Daily Mail)

NOVINARSKE MUKE

— Dodite u moju kancelariju, Imam dve reči da vam kažem!

BEZ REĆI

DEČJE PITANJE

— Tata, — pita mali Steva, — kada neki pas ukrade kobasicu, može li i onda da postane policijski pas?

U AMERIČKOM gradu Albekverku otvoren je prvi hotel koji je rezervisan samo za jednu vrstu gostiju. Nije reč o rasnoj segregaciji, u pitanju je specijalni hotel za konje.

(Paese Sera)

*

— Moram da vam se izvinem... Ja nisam doktor medicine, nego doktor prava.

— Moj otac je platio troškove venčanja, pa bi sada bilo poštено da njegov otac plati troškove razvoda!

— Šta hoćete?

— Ne, nećeš se u tvojim godinama vraćati na more!

SUMNJVIV KOMPLIMENT

Zet i punica se prepiru, pa između ostalog čuše se i ove reči:

— Moja kći je pravi biser, razumete li, gospodine?

— Lepo, onda ste vi školjka.

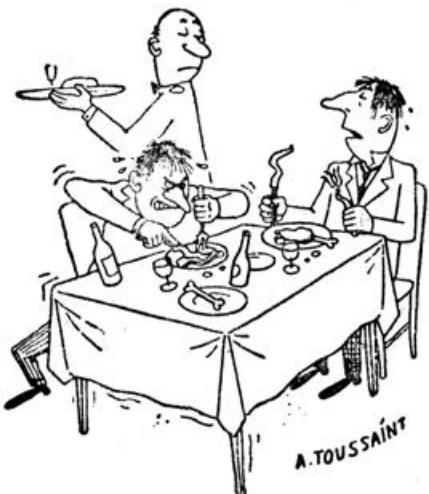
PAZI ON NA SVOJE IME

Sudija: — Zašto ste prilikom svog hapšenja kazali lažno ime?

Optuženi: — Neću valjda u svakoj zgodji i nezgodi da upotrebljavam svoje časno ime.

— Ovu prodavačicu što pre premestite u drugo odeljenje!

A. TOUSSAINT

— Alo, kelner! Možete li mi objasniti kako se ovo tele uopšte dalo zaklati!

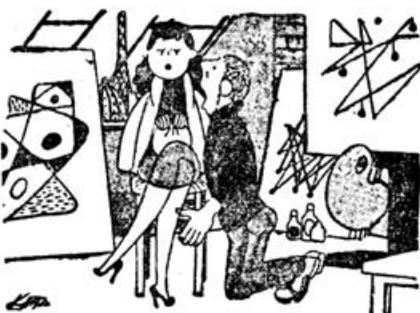
*

Otat je stavio čerkicu u čošak jer nije htela da kaže hvala. Morala je da ostane tamo sve dok ne posluša. Posle kratkog vremena, ona se okrene prema ocu i reče:

— Oh! Kako si ti tvrdoglav!

— On bi želeo da zna šta ste mu umešali u piće. Naime, glavobolja mu je potpuno nestala!

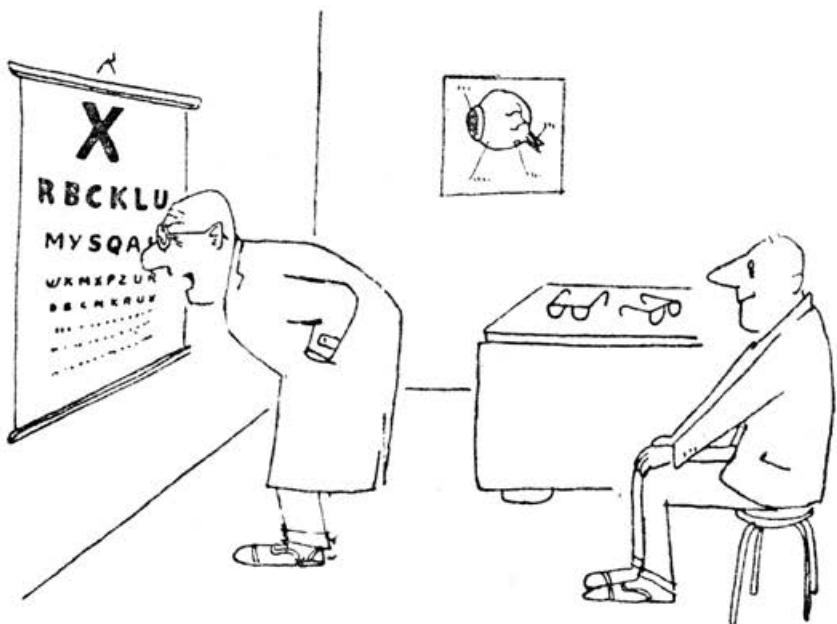
Za tebe bi izvršio i zločin. Čak bih pristao i da realistički slikam,

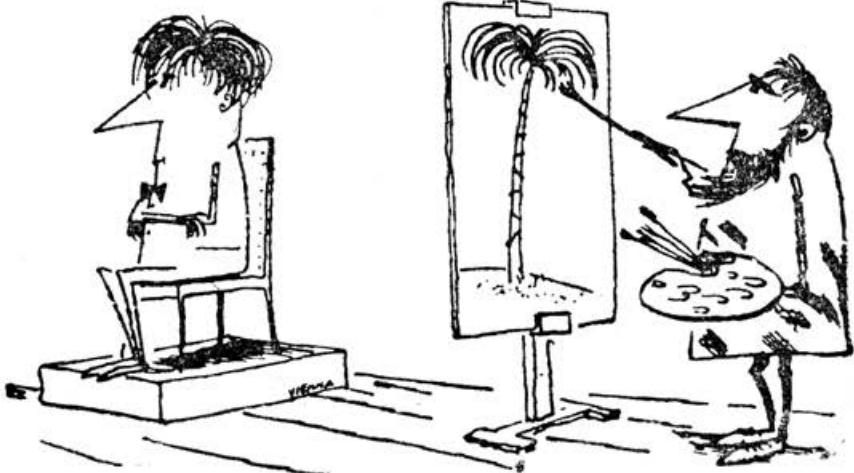
— U poverenju direktore... neobično patim od kompleksa male vrednosti.

— Kada izidete na ulicu, okrenite levo i posle deset minuta naći ćete se na putu za aerodrom...

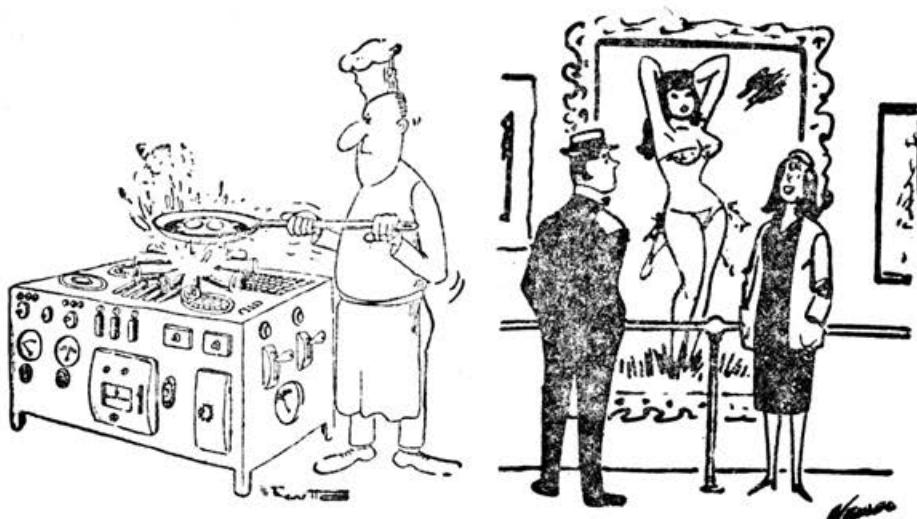
— Imate zaista pravo... to je stvarno A!...

INSPIRACIJA

BEZ RECI

BEZ RECI

— Ovo je moj autoportret, samo ■
malo više umetničke slobode.

REKLI SU...

U londonskom »Nju stejtsmenu« publicista Malcolm Mageridž priča vječ koji je čuo o jednom kostimiranom balu priređenom u nekom zapadnonjemačkom gradu za vreme nedavnog festivala. Na vratima su se pojavila dva gosta u SS-uniformama. Pristup im nije bio dozvoljen.

»Oprostite«, rečeno im je, »na ovaj bal se dolazi samo u kostimima.«

* * *

Jedan holivudski list objavio je greskom da je umro glumac Zák Tati. Cim je pročitao ovu vest Tati je odmah telefonirao odgovornom uredniku: »Svakako ste primetili da je u vašem listu objavljena jutros moja smrt?« Urednik je odgovorio: »Da, pročitao sam, samo molim vas kažite mi odakle ste me pozvali telefonom.«

* * *

Neki mladić iz Njujorka zatražio je preko pisma od oca svoje devojke, Skotlandanina, ruku njegove čerke. Pismo je počeo ovim rečima: »Gospodine, verujem da sam pronašao sredstvo da vas rasteretim velikih troškova...«

* * *

Noel Kouvard: »Da bi čovek u Engleskoj živeo prijatno potrebno je da zimu provodi na Azurnoj obali, leto u Skotskoj, a ostalo vreme u krevetu.«

* * *

Novinari su zapitali majku filmskog reditelja Federika Felinija što ona misli o filmu »Sladak život«, koji je režirao njen sin. Majka slavnog reditelja je odgovorila:

»Ne bih mogla ništa da kažem, jer mi je ispođenik zabranio da ovaj film gledam.«

Neka mlada glumica se žalila Pjeru Braseru da je loše plaćena za komad u kome igra.

»Pa zar ja ne vredim 5.000 franaka?« — rekla je ona.

— Da, vredite — odgovorio je Braser, ali posle predstave.

* * *

»Strip-tiz je nauka koja se sastoji iz smelosti i umerenosti. U moje vreme još se znalo za ove vrline. Danas više nema ni tajne, ni iluzija.«

Martin Karol
francuska filmska zvezda

* * *

Jedan od nekadašnjih kraljeva evropske mode Carls Krid piše između ostalog u svojim »Memoarima«: Jedna od naših najslavnijih klijentki bila je Špajunka Mata Hari. Zahtevala je da bude pogubljena u jednom od modela naše kuće.«

* * *

Zan Pol Sartr: »Ima dve vrste pastira, oni koji se interesuju za vunu i oni koji se interesuju ovčije šunke. Ali nikog od njih ne zanimaju svi me ovce.«

* * *

U britanskom Gornjem domu podneo je lord Svejtling predlog da se kazne za psovanje gradana predviđene paragrafom krivičnog zakona iz 1745 godine zamene novima. Starim zakonom koji je još na snazi bile su za psovke određene sledeće kazne: »Radnici, vojnici i pomorci plaćaju 1 šiling, džentlmeni 2 šilinga, a uglednije ličnosti 5 šilinga.« Lord Svejtling je sada predložio jedinstvenu kaznu u iznosu od 10 funti.

Lordovi su odbili predlog.

F R A G M E N T I

U LIBANU: Ministru unutrašnjih poslova i pošta Rejmondu Edeu telefon je bio iskopčan 24 sata, jer je zaboravio blagovremeno da izmiri svoj mesečni račun.

*

U ILINOISU: Jedna devojka uspela je da savlada dva ganstera koji su je napali. Jednog od njih čak je i nokautirala. Novinare je molila da prečute njeno ime i da joj sliku ne objave, jer tada ne bi imala izgleda da se uda.

*

U TEKSASU: U tamošnjim školama stavljen je pored table i ogledalo, koje omogućuje učitelju da kada je okrenut prema tabli ipak prati šta se radi iza njegovih leđa u učionici.

*

U SAO PAOLU: Petorica osuđenika na doživotnu robiju kopali su pune tri godine krišom tunel koji je trebalo da ih izvede u slobodu. Pošto su ga najzad probili, na svoje zaprepašćenje videli su da ih čekaju naoružani policajci. Direkcija zatvora je saznala za namenu ovih osuđenika, ali ih nije sprečavala u kopanju tunela, jer je nameravala da tunel iskoristi za glavnu vodovodnu cev.

I Z R E K E

Francuski pesnik Fernand Greg, koji je nedavno umro, rekao je:

«Imamo pravo da se žalimo na život jedino onda ako tražimo od njega nemoguće».

*

Na jednom skupu žena na Harvard-skom univerzitetu Eleonora Ruzvelt između ostalog je rekla: «Ako vaspitamo dečka mi smo vaspitali jednog čoveka. A ako vaspitamo čerku, onda smo vaspitali celu jednu porodicu».

Andre Švarc-Bart: «Najveći deo naših nesreća dolaze do nas zato što smo im mi pošli ususret».

Nedavno su novinari molili Andre Malroa da im pruži obaveštenja povodom neke njegove izjave date preko radija.

Malro je odgovorio: »Budite strpljivi. Imam reči koje se mogu objasniti tek postupcima koji sledi posle njih.«

*

Bernard So: »Ne učinite drugima ono što želite učiniti sami sebi. Ukusi su tako različiti.«

*

Poznati engleski humorista Vudhaus obavio je ovih dana sledeći dijalog:

ON: Upozoravam Vas da neću otići sve dok Vas ne poljubim.

ONA: Idite!

*

Poznata francuska šansonijerka Edilt Pijaf koja je ovih dana napustila jednu parisku kliniku, izjavila je: »Smrt ne predstavlja ništa ako je čovek živeo«.

*

Francuski filmski glumac Anri Vidal, koji je nedavno umro, nije bio samo popularan, već i duhovit. Evo jednog od njegovih poslednjih zapažanja: »Cutanje je zbog toga zlato što se drame mnogo češće izbegavaju zahvaljujući njemu, nego zahvaljujući lažima.«

*

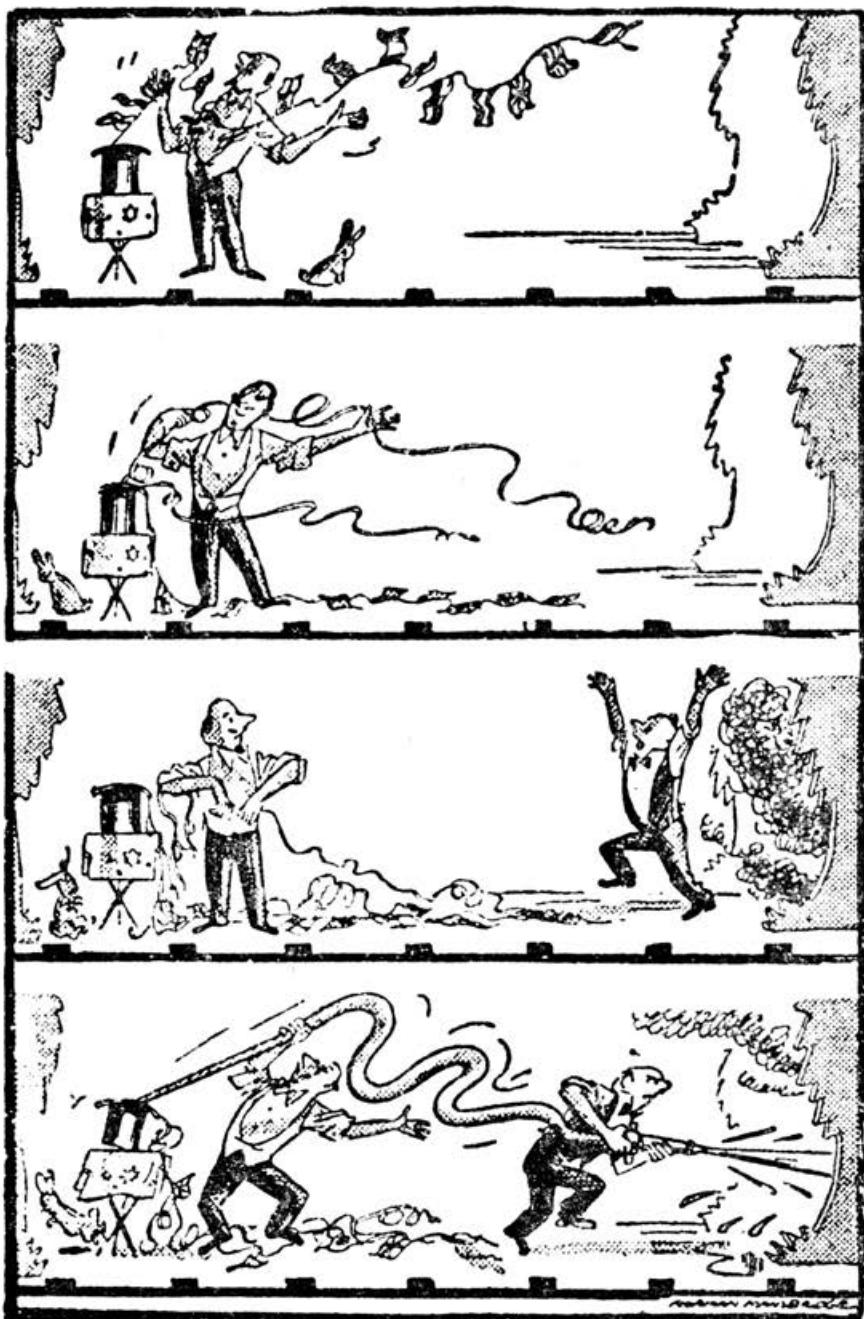
Martin Karol je izjavila u jednom društvu da njen muž uopšte ne hrče. Jedan od prisutnih je na to dodao: »To je zabrinjavajuće. Džems Džojs tvrdi da u snu hrču samo oni ljudi koji se smatraju srećnim.«

*

Jedan policajac je rekao Fransoa Moriaku da je veoma začušen što on, slavni francuski romansijer, voli kriminalne romane.

«Tačno je da volim — odgovorio je Fransoa Moriak — policijske romane... Ali ja zato ne volim policajce izvan romana.«

BEZ REČI

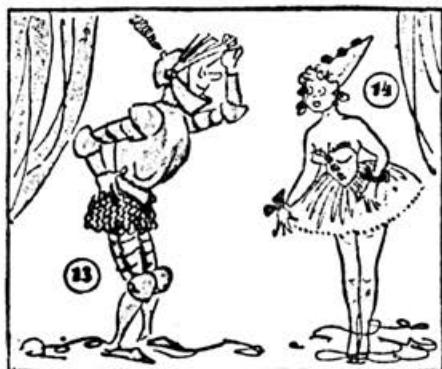
Pogodite I...

BAL POD MASKAMA

Pogodite II...

Kao i uvek, na balu pod maskama parovi su se izmešali. Pokušajte da razmrsite zbrku koja je nastala. Ko je sa kime došao na bal? Rešenje potražite na strani 93.

KO KOME NAGINJE?

Muškarci obeleženi slovima očigledno naginju ženama obeleženim brojevima. Postavlja se pitanje koja žena je kom muškarcu toliko prirala za srce? Rešenje tražite na str. 93.

od davnina do GAGARINA

PRAISTORISKO RIVALSTVO

— Naši naučnici su isto tako dobri kao i njihovi! Zašto onda i mi nemamo točak?

OLIMPIJSKI PRECI

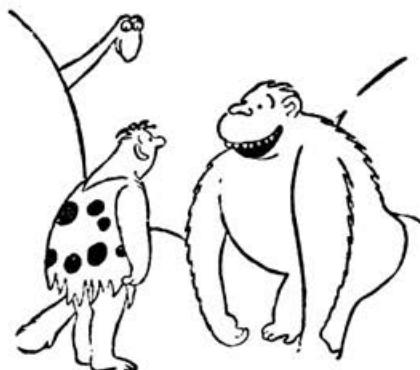
UZROK DOBROG RASPOLOŽENJA

Pitao Sokrata jedan njegov učenik:

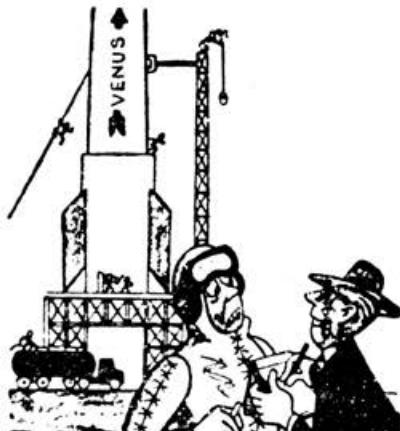
— Objasni mi, što na tvom čelu nikad nisam video znake tuge? **TI** si uvek dobro raspoložen.

— Tako je, jer nemam ništa za čim bih žalio kad bih **to** izgubio.

*

— Bato, slabi ste za mene iako u ruci držite najnoviji pronađazak!

— Da li sam srećan što odlazim na Veneru? Nisam! Rađe bih odleteo do Pariza.

NEMA RAZLOGA ZA BRIGU

Pitali Diogena:

— Šta ćeš uraditi kad se slomi bure u kome živiš?

Ovaj je odgovorio:

— To me ni najmanje ne zabrinjava. Siguran sam da se neće slomiti mesto na kome stojim.

— Antonije, da li si čuo šta pričaju? Izgradiće rimsku obalu...;

— Milo mi je što smo se upoznali.

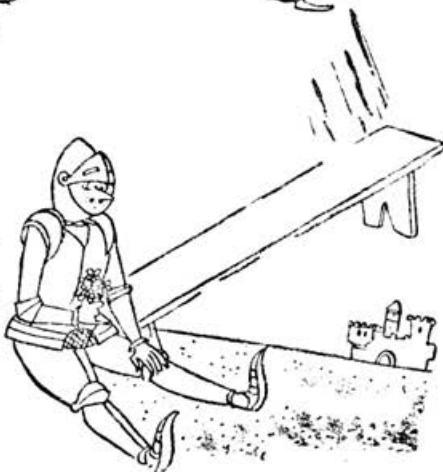
KRIVO OGLEDALO

Neka žena je kazala Sokratu:

— Sokrate, ala je rugobno tvoje lice!

On joj je na to odgovorio:

— Kad bi ti održavala sve predmete
kao ogledalo, tvoje reči bi me ogorčile.
Ali ti si bezobrazna, a krivo ogledalo
deformiše sve predmete.

BEZ REČI

BEZ REČI

DVA NAČINA UTEHE

Pitali Platona:

— Čime može da se uteši čovek koji
je pao u neku bedu?

On je odgovorio:

— Pametan se teši saznanjem neizbežnosti onoga što se desilo, a budala se
teši saznanjem da se i drugima desilo isto što i njemu,

BOLJE JE POGINUTI NEVIN

Neka žena je videla Sokrata kad su ga vukli na gubilište, Zaplakavši ona je uzviknula:

— Kuku meni! Spremaju se da te ubiju iako ništa nisi učinio.

Sokrat joj je odgovorio:

— O glupačo! Zar bi ti htela da sam nešto učinio, da sam zasluzio kaznu i da su me pogubili kao prestupnika.

VITEZ OKLOPNIK

KARAKTERNA CRTA

— Sto te naši vladari ne vole? — pitali su jednog filozofa.

— Jer vladari nikad ne vole onog ko je pametniji od njih, — odgovorio je on, — to je karakterna crta svih vladara.

OKLOPNIK KOD ZUBARA

TAJNA

Aristotel je rekao Aleksandru Makedonskom:

— Svoje tajne nikad ne otkrivaj dvojici. Jer ako tajna bude razglašena ti nećeš moći da utvrdиш koji je to učinio. Ako kazniš obojicu, uvrediceš onog koji je znao da čuva tajnu. Ako oprosiš obojici uvrediceš nevinog jer njemu nije potrebna tvoja milost.

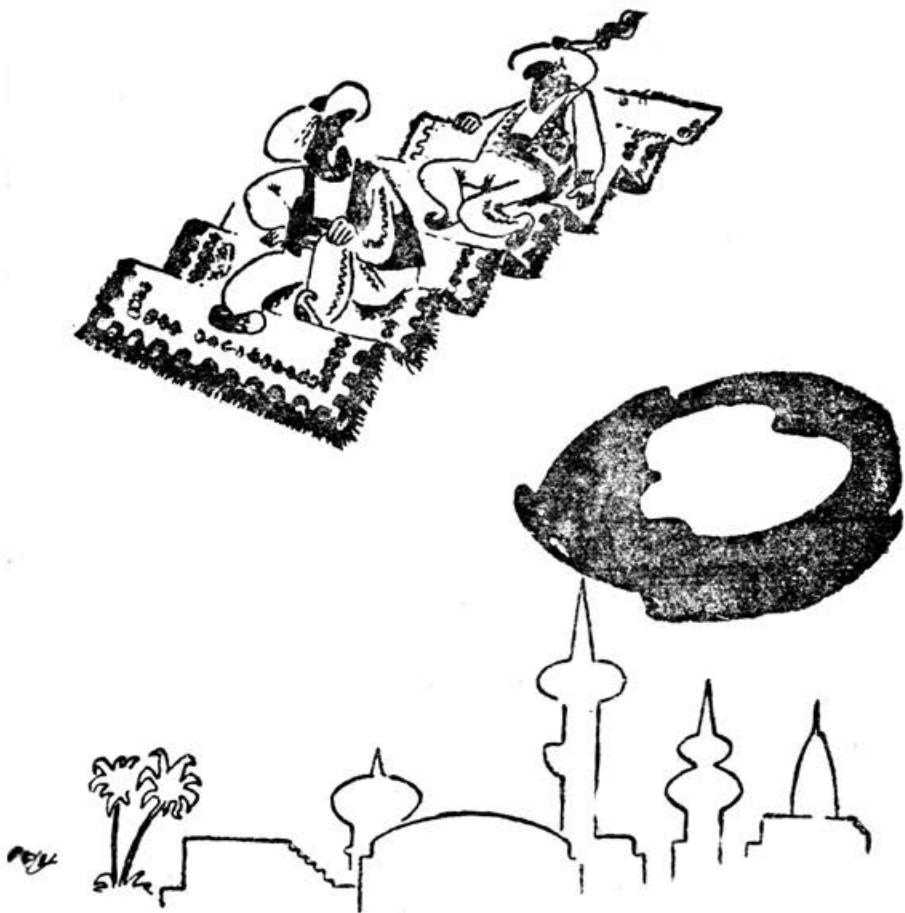
— Vidim jednu zvezdu u provinciji. Treba je odmah dovesti ovamo.

SPREČAVA MNOGA OGORČENJA...

Aleksandru Makedonskom su darovane veličanstvene staklene posude. One su mu se dopale ali on je naredio da ih porazbijaju. Kad su ga pitali što se najednom tako razjario, Aleksandar je odgovorio:

— Znam da će te staklene posude vremenom svakako porazbijati moje sluge. Kad god bi razbili neku od ovih posuda ja bih se razbesneo i ogorčio. Zar nije bolje sad, jednim ogorčenjem spričati mnoga ogorčenja u budućnosti?

BEZ REĆI

— Rekao sam ti da tepih ne stavљаш na stepenice!

DA LI JE BOGAT BOGATAŠ?

Pitali Diogena da li je bogat jedan bogataš.

— Ne znam — odgovorio je Diogen.

— Znam samo da on ima mnogo novca.

— Znači da je bogat!

— Nije isto biti bogat i imati mnogo novca, — odgovorio je Diogen. — Bogat je onaj koji je zadovoljan onim što ima. Onaj koji želi da ima više no što ima siromašniji je od onog koji ništa nema ali je zadovoljan svojim stanjem.

MODERAN DIMNIČAR

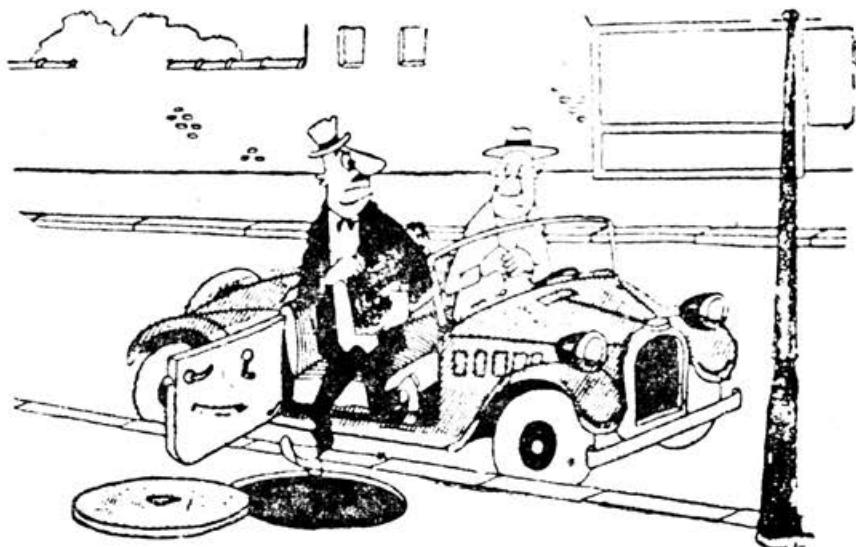
CILJ POSEČIVANJA POZORIŠTA

Videvši lepoticu u pozorištu jedan filozof je rekao:

— Došla si ovamo ne da bi gledala već da bi bila gledana.

— Završavam raketu da i ja vidim kakav je kosmos.

BEZ REČI

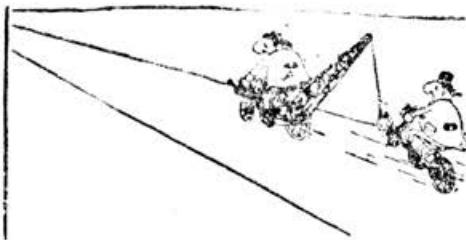

AUTOREMONT U ĐUNGЛИ

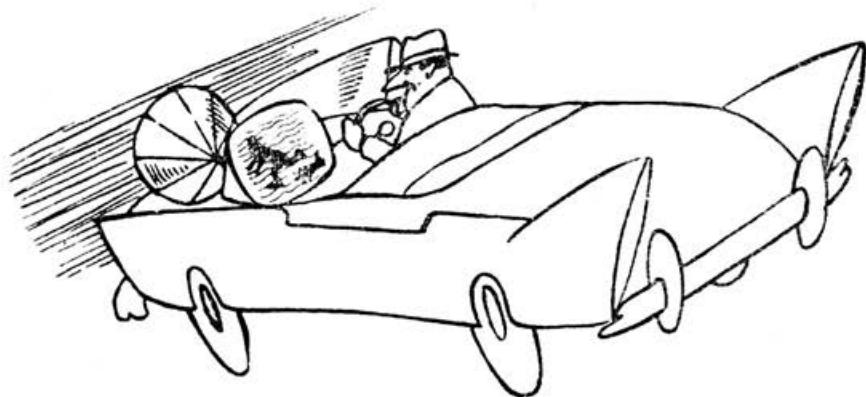
SUŠTINA GOVORNIČKE VEŠTINE

— U čemu se sastoje veština govornika? — pitali su jednog filozofa.

— U veličanju ništavnih i u umanjuvanju velikih ljudi — odgovorio je on.

BEZ REĆI

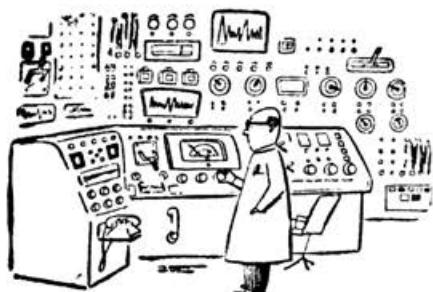
LJUBITELJ TELEVIZIJE

O IZRAZU LICA

— Da li si razumeo ono što sam ti objasnio? — pitao je filozof svog učenika.

— Sve sam razumeo — odgovorio je učenik.

— Ne govorиш istinu — rekao je filozof. — Dok tvoja usta kazuju »da« tvoje lice govori »ne«. A licu pre može da se poveruje.

POMOĆNA RADNA SNAGA

— Evo sekretara za interplanetarne poslove!

NEPOPRAVLJIVA BUDALA

— Koja je budala nepopravljiva? — pitali su nekog filozofa.

— Ona koja se dva puta spotiče na istom mestu — odgovorio je on.

UTEHA

Govore da je Aleksandar Makedonski osetivši dolazak smrti napisao majci pismo. Zamolio ju je da priredi gozbu i da ugosti sve koji to žele, osim onih kojima nije umro niko od bliskih. On je to učinio da bi joj pokazao da na zemlji nema onog koji je pošreden umiranja, a ubedivši se u neizbežnost smrti ona je manje tugovala i skoro se utešila;

REZ REČI

BUDALA NE MOŽE DA POZNA PAMETNOG

Jedan filozof je rekao:

— Pametan čovek će uvek poznati neznačicu, jer je on bio u njegovoj koži, a glupak nikad neće poznati pametnog jer sam nikad nije bio pametan.

DOKAZ UMNOSTI

Pitali su jednog filozofa:

— Ko je pametan?

On je odgovorio:

— Onaj koji teži dostižnim ciljevima;

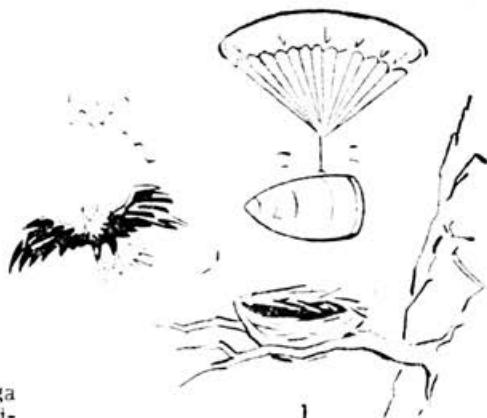
— Vizki? Porto?...

PRVI LJUDI U SVEMIRU

— Nema ni šest meseci kako sam ga konstruisao a već me uspešno imitira...

1

2

3

4

5

BEZ REĆI

IZ BILO KOG IZVORA

— Strahovito si pao! Ti si spremjan da učiš od bilo kog prolaznika — korili su jednog filozofa.

Filozof je odgovorio:

— Znanje je toliko divna stvar da nije važno iz kog izvora dolazi.

IME OBAVEZUJE

Aleksandar Makedonski imao je vojnika po imenu Aleksandar, koji je za vreme svake bitke bežao. On mu je rekao:

— Molim te da savladaš svoj kukačluk ili da promeniš ime, da sličnost naših imena nikog ne dovede u zabludu.

STA JE BOLJE?

Videvši Sokrata kako jede korenje, jedan čovek je rekao:

— Kad bi ti služio našem gospodaru nikad ne bi došao do toga da se hraniš korenjem.

Filozof mu je odgovorio:

— A kad bi se ti zadovoljavao korenjem ne bi morao da služiš svom gospodaru.

— Otac Jozef vas upozorava kad stignete u kosmos ne smetajte gospodu Bogu i svećima!

— Gledaj, dragi, izašla je Zemlja.

UZROK LOŠEG RASPOLOŽENJA

Pitali su Aristotela:

— Sto su zavidljiveci uvek nečim ogorčeni?

Odgovorio je:

— Jer ih ne muči samo njihova zloba već i dobro drugih.

DVA ZNAKA GLUPOSTI

Platon je kazivao:

— Glupaka je lako prepoznati po sledeća dva znaka: on uvek govori tako da od svojih reči nikakvu korist ne vidi i odgovara na pitanja koja mu se ne postavljaju.

OCIGLEDNA NELOGIČNOST

Jedan filozof je rekao:

— Čudno je sazdan čovek, on očajava kad gubi svoje bogatstvo, a ravnodušan je zbog nepovratnog proticanja njegovog života.

NAJTEŽE

Jednom su pitali Diogenu:

— Šta je najteže na svetu?

— Upoznati samog sebe i skrivati svoje misli — odgovorio je on.

NAJPOGODNIJE VREME

— Koje vreme je najpogodnije za užimanje hrane? — pitali su Sokrata.

— Za onog koji ima hrane; onda kad je gladan. A za onog koji je nemam: onda kad je dobije — odgovorio je filozof.

BUDI OPREZAN

Jedan filozof je rekao:

— Ono što skrivaš od neprijatelja ne govori ni prijatelju, jer ne postoji garantija večnog prijateljstva.

NJEGOVO BOGATSTVO

— Gde ti je bogatstvo i carstvo? — pitao je neki viadar Diogena.

— U njima — odgovorio je Diogen pokazujući mnogobrojne učenike i sledbenike.

UMESNO PITANJE

Neki bogataš je na vratima svoje kuće stavio sledeći natpis:

“Neka nikakvo zlo ne uđe kroz ova vrata!»

— Kako ćeš ulaziti onda kroz ta vrata? — pitao je Diogen bogataša.

— Od kada je na krovu bolnice TV antena sa rendgenom nešto nije u redu.

ODGOVOR NA PREKOR

Prekorili su jednom Platona da je siromašan. On je odgovorio:

— Zar bi trebalo da prikupljam ono što tvrdičuk čuva, a što rasipništvo, ipak, na kraju rasipa.

NEOSEĆAJNOST

Aristotel je rekao:

— Glupak ne oseća svoju glupost baš kao što pijanica ne oseća trn koji mu se zabo u ruku.

BITNA RAZLIKA

Pitali su Aristotela:

— U čemu se ti razlikuješ od drugih ljudi?

— Oni žive da bi jeli, ja jedem da bih živeo — odgovorio je filozof.

OPASNA LEPOTA

Aleksandru Makedonskom, za vreme pohoda na Persiju, kazaše da car Darije ima veoma lepe kćeri. To saopštene ga nije obradovalo.

— Veoma je loše biti poražen od neprijatelja, a još gore je biti pobeden od neprijateljskih žena.

KO JE KOME POTREBNIJU

Kir je napisao mudraec Hurmuzdu:

“Kad bi vladari znali koliko su im potrebiti mudri saveti i kad bi mudraeci znali koliko oni zavise od vladara, ne bi bilo čudno kad bi vladari obijali pragove mudraaca. Jer, istinu govoreći, potrebniji su vladarima mudraci nego mudracima vladari.»

LAŽOV ILI BUDALA

Jedan mudraec je rekao:

— Smatram da je lažov svaki koji govori da prezire bogatstvo, naravno dok mi ne pokaže ubedljive dokaze za to. A kad se uverim u istinitost njegovih reči, ja ću biti ubeden da je on budala.

REKA BEZ VODE

— S čime može da se poredi žena koja nema muža? — pitali su filozofa.

— Sa rekom bez vode — odgovorio je on.

Arkadije Averčenko:

BLAGO

Tugouhov reče svom poznaniku — mladom Bičkovu:

— A što vas nikako nema kod nas? Dodite, pobogu — upoznaću vas sa svojom ženom. Moja je žena divno stvorene! Pravo blago: lepa i pametna. Dodite kod nas na čaj! Prijatno ćete se zabavljati; ona divno igra i peva.

„Kolike su budale ovi oženjeni ljudi“, pominjao je u sebi Bičkov gledajući sažaljivo Tugouhova. A naglas reče:

— Dobro, doći će.

— Baš vam hvala. Moja je žena inteligentna dama, pravo božanstveno stvorene.

„Ovaj je baš prava budala“, pomicali Bičkov u sebi, a naglas reče:

— Hvala. Sutra ću doći...

*

Bičkov je sedeо u gostima kod Tugouhova i kao prefinjen esteta zaneseno posmatrao lepe, bele ruke domaćice Jelene Ivanovne, koje su žustro redale na stolu šolje za čaj.

„Divna ženica“, pomiclio je u sebi.

— Da, — reče Tugouhov kao da pogada njegove misli. — Moja je ženica pravo blago! A ja sada moram da idem na konferenciju i strašno mi je što je moram samu da ostavim kod kuće. Alenuška, zlato moje, tebi neće biti dosadno? Uostalom, ja te ostavljam Viktoru Viktoroviću. Vi ćete je zabavljati, jel'te?

— Drage volje, biće mi vrlo milo! — uzdrhtala glasa reče Bičkov.

— Ja ću da se vratim oko 11 časova. Ranije nemoj da me čekaš, zlato moje! Do viđenja, mladi prijatelju!

*

Prošle su dve nedelje.

Bičkov je opet sedeо kod Tugouhovih. Ovoga puta u velikoj gostinji-

skoj sobi. Sedeо je pored Jelene Ivanovne, dok je muž, zamislivši se nešto duboko, velikim koracima koračao po sobi. I kako se on sad približavao sad udaljavao od žene i gosta iz jednog ugla sobe u drugi — tako se medu njima vodio čudnovat razgovor.

Jelena Ivanovna je rekla:

— Zašto čitava tri dana nisi dolazio, zločo?! Ja sam te se tako poželete...

U taj mah začuli su se iza leđa koraci muža i ona oštro zaokrene krmlilo razgovora:

— ...i onda na tom imanju где sam živela kod teće bilo je more jagoda. A ja strašno volim jagode... Koraci se udaljavahu.

— ...i ja te volim još više! Toliko sam se zaželeta tvojih poljubaca (koraci muža) ... da sam ceo dan ležala u leji i jela i jela jagode... (koraci

se gube) ... ili si, možda, našao drugu? Pazi, ja znam da budem ljubomorna, da ... (koraci) ... nikada nisam dopuštala da sestra pojede više jagoda od mene. Počnem da vićem ... (koraci se gube) ... mogu da bacim u oči kamene sode ili sircetne esencije... da esencije... (koraci) ... da čaj sa esencijom od jagoda je odličan...

Taj mirni monolog se produžio duго dok nije dobio reč Bičkov.

— Kako bih ja mogao da volim drugu, zlato moje, ptičice moja! Hm! ... (koraci) ... To nije bio ni kanarinac ni štiglic, ali pevao je divno. Jedared sam zaboravio da mu metnem hrane i drugog dana... (koraci se gube) ... Doći će sutra, kad se tvoj muž izgubi do davola, na tu svoju konferenciju...

I na tom mestu Bičkov je najedared izgubio ritam razgovora na najnezgodniji način: kad je muž bio u drugom uglu sobe, on je pričao o kanarincu, a kad je bio blizu njih, on je govorio:

— ... doći će sutra, zlato moje, kad se tvoj muž izgubi do davola, na tu svoju konferenciju...

— Dakle, tako... — odjednom iza leda začuju ogorčeni glas muža. — Lepo ste vi, mladiću, zloupotrebili moje poverenje! ... Ništa... Ja mogu da odem do davola... I to sasvim! Da ne bih smetao zaljubljenim kanarincima!

Zena sa prestrašenim uzvikom skoci i pruži ruke prema njemu, ali on ih mirno odstrani i klimnu glavom:

— Ne, nije potrebno ni opravdanje ni objašnjenje s vaše strane! Najzad ste mi otvorili oči! Ja idem. Sad će da preživljujem tu tešku duševnu dramu i... ako dodu neka pisma na moje ime, šaljite ih u hotel „Bristol“...

Kad je muž pokupivši stvari na brzu ruku, izšao čudnovato oborivši glavu, Jelena Ivanovna briznu u plać i padne Bičkovu oko vrata. Zatim podigne glavu, obrisa suze i hladno reče:

— Neka ga davo nosi! A mi čemo sebi da udesimo božanstven život, zar ne sunce moje!?

*

Prošlo je mesec dana.

Bičkov je sedeo u hotel „Bristolu“ pred Tugouhovim i besno mu govorio:

— Vi ste podlački postupili prema meni. Podlo i izdajnički!

Tugouhov se raznežio:

— Zašto zapravo? Ja sam otisao da ne smetam vašoj sreći...

— Ne lažite tako krupno. Vi ste mi prosto podmetnuli svoju ženu, koja vam je dosadila. A ja budala, naseo sam...

— Šta, zar vi niste zadovoljni?

— Davola sam zadovoljan, a još manje srećan! To nije žena, nego — sreća. Zla, lažljiva, ljubomorna i glupa, glupa, bože moji, da je biješ pa da joj ne daš da plače... Uostalom, što ja to vama pričam? Vi to znate najbolje.

Tugouhov je ležao u udobnoj pozni na divanu i slatko se smeškao.

— I otici ne možeš — ne pušta! Preti skandalom!

— Da, to njoj priliči... — skromno se saglasi bivši muž.

— Ivane Fedosejiću! Vi ste, naravno, postupili prema meni nelojalno... Ali, ja će vam sve oprostiti, sve će da zaboravim, ako mi pomognete, ako mi date savet... Pokažite mi način!

— Način? A ko vam brani da učinite isto što sam i ja učinio? Nadite zgodnog mладог čoveka... i...

— Ali gde da nadem takvu budalu?

— Pa eto kako sam ja našao! I zašto budala? Priznajte da je prvi utisak kod nje sjajan. Žene uopšte ušpevaju da ostave sjajan utisak...

— Ivane Fedosejiću! Posavjetujte me što da radim! Možda imate koga pri ruci?

— Hm! Stvarno, ja sam prema vama postupio nelojalno, a vi ste ipak vrlo simpatičan čovek. Koga da vam

preporučim? Čujte! Agramantov bi mogao da vam posluži! On je još proletos bacao zaljubljene poglede na moje „blago“.

— Agramantov? Hm! Mislite li?

*

U loži prijatnog restorana sedeli su Agramantov i Bičkov.

Udarajući Agramantova po kolenu, Bičkov je živahno govorio:

— Šta je to sa vama? Odavno vas nema kod nas! Dodite zaboga! Ja sam sada u braku sa Jelenom Ivanovnom. Divna žena! Peva, igra i pri tem ima stas kao Venera! Pravo blago! Dodite zbilja na čaj! Jelena Ivanovna već je nekoliko puta pitala za vas...

„Baš je budala“, mislio je podrugljivo Agramantov u sebi posmatrajući Bičkova sa prezivim sažaljenjem.

A na glas obeća:

— Bezuslovno ću doći. Još sutra.

*

Prošlo je mesec dana.

Agramantov je sreo u pozorištu za vreme odmora Ivolgina i pojuriо prema njemu raširenih ruku:

— A-a! Kakvo iznenadjenje! Morate mi obećati da ćete me posetiti! Ja sam sada u braku sa — Jelenom Ivanovnom... Divna žena... Dodite, upoznaću vas. Lepa i pametna i peva čavolski...

Ivolgin ga hladno pogleda:

— Izvinite, molim vas... Nije li to bivša žena Tugouhova?

— Da,... da... A šta?

— Nemojte da se trudite: ja sam bio onaj prvi koji ju je utrapio Tugouhovu. Nema zašta da se mučite: sit sam je do gušl!

Agramantov mračno učuta.

Krug se zatvorio na njegovu štetu.

(Preveo: V. Fink)

*

OPASAN DEČAK

Karlhen se ne boji više nikoga.

— Sada mi policajci više ništa ne mogu! — priča on oholo svojim drugovima.

— Tako! A zbog čega?

— Juče je bio jedan kod naše devojke u kuhinji. I samo da vidiš kako se uplašio kad je video da ulazim.

*

Pabla Kazalsa, prvog violončelista sveta, koji ima 83 godine, pitali su jednog dana zašto i dalje vežba po četiri i pet sati dnevno.

— Zato — odgovorio je Kazals — što imam utisak da napredujem.

*

Jednom je Karuzo prihvatio poziv da peva na nekom banketu koji je davan u korist jednog dobrovognog društva. Posle banketa, Karuzo je podneo račun: 3.000 dolara! Bilo je nemoguće izbeći plaćanje i veliki pevač je dobio svoj novac.

Ali, u toku večere, Karuzo je predao predsedniku ček na 10.000 dolara, rekavši:

— Karuzo-pevač hoće da bude plaćen, ali Karuzo-čovek daje od svega srca...

Događaj sa mačorom

Jednom je gospodin Gustoles, prepirući se sa svojim susedom Kričkom, rekao:

— Vaša stranka je upravo divna. Čim neko uspe da se spase od vešala, odmah ga proglašite za svog polaničkog kandidata!

Na to je komšija Kričko izjavio:

— Mi ćemo sa vama, gospodine Gustolese, još da se obračunamo.

Gustoles nije bio samo dalekovidan političar, nego je imao i jednog crnog mačka, koji je uvek sedeo pred vratima njegove bakalnice. Tog mačora volele su sve mušterije zbog njegovor lepog ponašanja i vedre naravi. Nikom nije bilo ni na kraj pametni da smrtni neprijatelj tog divnog stvora živi u neposrednoj blizini i da to nije niko drugi nego sused Kričko, koji je posle pomenute političke svade sa Gustolesom rekao svom osmogodišnjem sinčiću.

— Pepiček, kad budeš video onog crnog gada one budale Gustolesa, stani mu dobro na rep.

Koji dečak ne bi poslušao takav savet?

I Pepiček je pošao pred dućan, stao namerno mačoru na nogu i, pored toga, poprskao ga vodom iz usta.

Zatim je pobegao. U prvi mah mačor od iznenadenja nije shvatio o čemu se radi, ali kad je osetio bol i neprijatnost od hladne vode, odlučio je da ubuduće preduzme mere predstrožnosti i ne dopusti ovakav postupak.

Za svoje junačko delo Pepiček je od oca dobio banku. Sem toga otac mu je obećao još dve, ako produži u istom pravcu. U mačoru gospodina Gustolesa Kričko je sada gledao ovlapločenje protivničke stranke i verovao da pakosteći mačoru pakosti svojim političkim protivnicima.

Zato se Pepiček veselo uputio u novu političku borbu. Evo prikaza te bitke.

Mačor leži pred vratima dućana i drema. Ali, nije baš tako: on se samo pretvara da drema. To mu niko ne može da prebací, jer on nije išao u školu i ne zna da je prenemaganje — greh. Dakle, mačor se pravi da spava, a Pepiček mu prilazi, staje mu na rep i prska ga vodom. Ali, mačak odjednom skoči, zafrkće i ogrebe Pepičku nogu. Zatim mu sa divljim maukanjem skoči na glavu i ugrize ga za uho. Potom skoči na zemlju i pobednosno podignutim repom se udalji od dečaka koji se dere kao da ga kolju. Kao da se ništa nije desilo, mačak sedne na prag dućana svog gospodara zadovoljno predući.

Kad se Pepik, sav izgreban, vratio kući, gospodin Kričko je povikao:

— Aha, najzad si dolijao, Gustoles!

Odmah je odveo Pepika u kvart, gde ga je policijski lekar pogledao i sastavio zapisnik, a policijski komesar izdao nalog da se mačor uhvati i podvrgne veterinarskom pregledu.

Dva policijaca se odmah uputiše da izvrše nalog više vlasti i da u ime zakona uhvate mačora. Ali kako se mačor branio, frktao i grebao, morali su policijacu da nabave specijalni sanduk u koji su ga strpali. No mačor je pre toga izvršio javno nasilje prema organima vlasti: ujeo jednoga od njih za prst. Sem toga svojim frktanjem javno je uvredio organe vlasti u vršenju zvanične dužnosti, iako niko ne bi mogao reći šta je zapravo htio time da kaže.

I tako su mačora deneli u veterinarsko odeljenje, a policijaci podneli sledeći raport:

„Kad smo došli da izvršimo svoju zvaničnu dužnost, on je frktao, grebio i ujedao. Bili smo prinudeni, s obzirom na njegov besni otpor, da ga strpamo u sanduk. Sem toga on je htio da nam oduzme revolvere...“

Zapisnik je bio sastavljen, potpisana i upućen državnom tužiocu.

Državno tužištvo našlo je u postupku Gustolesa povredu paragrafa koji predviđa kaznu za nedovoljan nadzor nad životinjama. Njemu se upisivalo u krivicu što njegov mačor nije bio vezan na lancu i što je isao bez brnjice. Gustoles je bio dužan da drži mačora vezana, jer su se u gradu održavali izbori, a u to vreme životinje lako mogu da se zaraze besnilom.

Sem toga, između Krička, oca enog dečaka koga je mačor napao, i Gustolesa, sopstvenika crnog mačora, od ranije je postojalo neprijateljstvo na političkoj osnovi. Zato državno tužištvo smatra da je Gustolesov mačor izvršio napad sa umištajem da bi što više napakostio političkom protivniku svog gazde, što mu je potpuno i pošlo za rukom. Pošto se, pak, po zakonu Austro-ugarske monarhije od 8. januara 1801. godine domaća životinja smatra za slaboumno pravno licje, za koje odgovara vlasnik — to sva krivica pada na Gustolesa.

Za to vreme u veterinarskom odeljenju bilo je ispitano mačkovo duževno i telesno stanje i zapisnici o

tome upućeni u državno tužištvo. Akta su bila sastavljena ovako:

„František Gustoles Br. 2145/65/912
Lice podvrgnuto isledenju ima dobro razvijene kosti, srednje je uhranjeno, boluje od zapaljenja pokosnice i njegov ujed može da bude opasan po život.

Iz tih razloga potrebno je da se gore navedeno lice utamani.

Dr. M. Kašper“.

Državno tužištvo uputilo je ovaj akt na izvršenje u policijski komesarijat. Akt je zaveden u delovodni protokol i spojen sa ostalim aktima po istoj stvari.

Za to vreme mačor je već bio vraćen Gustolesu. Iznenada se u kući Gustolesa pojaviše četiri policijaca, uhapsiše ga i odvedoše. U kvartu ga je mračni policijski pisar uezao na saslušanje:

— Jeste li vi František Gustoles?

— Jesam.

Jedan mladi žandarm poče da plače.

— Dajte ovamo akt František Gustolesa i ne cmizdrite.

Doneli su akt.

— Pročitaču vam rešenje sreskog načelnika od 15. juna 1912. godine broj 275/239, koji glasi:

„František Gustoles, shodno referatu veterinarskog odseka broj 2145/65 od istog datuma ima smesta da se utamani. Protiv ove odluke, shodno sa zakonom o suzbijanju stočnih epidemija, član 5 od 12. februara 1867. godine, nema mesta žalbi.“

Sreski načelnik
(potpis nečitljiv)

— Kao što vidite, rekao je policijski pisar nesrećnom čoveku, rešenje nije poništeno ni odloženo. Napišite svoju poslednju želju i ne plačite. Bićete utamani i čim iz Beča stigne potvrda rešenja i odluka o načinu izvršenja shodno zakonskim propisima.

Sada interesuje i mene samog: kako se gospodin Gustoles izvukao iz ove papazjanije?

(Preveo: V. Fink)

P. Haselbah

E K S E R I

Projurila je pored mene na biciklu kao divno prividenje. Imala je crven džemper, divnu plavu kosu i krupne plave oči. U prolazu mi je dobacila jedan pogled, jedva primetno se osmehnula i nestala kao prividenje. Kada sam se osvrnuo video sam samo crveni džemper i divnu plavu kosu.

Tada sam stanovao na periferiji grada i vozio sam se biciklom u fabriku u kojoj sam radio kao inžinjer. Divna devojka! Da li ću je ikada videti?...

Uveče nisam mogao odmah da zaspim. Mislio sam na devojku koju sam slučajno sreo. Možda je nikad više neću videti. Uostalom, zar nije svejedno. Sigurno je već verena ili čak udata! A, osim toga, to ne bi bila ni ljubav na prvi pogled, kako se ono kaže, nego neka ljubav na deseti deo sekunda, koliko je naš susret trajao. Dakle, staro momče, uteši se.

Posao mi je počinjao u osam časova izjutra. Juce sam je sreo deset minuta pre osam. Ali, danas sam već u sedam i četvrt stajao na raskrsnici i čekao. Čekao sam crveni džemper, svetu plavu kosu i jedva primetan osmejak.

Tačno u deset do osam opet je projurila. Opstog pogled plavih očiju ispod dugih trepavica, opet jedva primetan osmejak — i za sekund svega je nestalo.

Sutradan je padala kiša. Ipak sam pola časa ranije bio na raskrsnici. Ali, ništa se nije desilo, sem što sam u kancelariju stigao sa zakašnjenjem i mokrih nogu. Cipele mi, naime, puštaju vodu. Devojka je sigurno otišla tramvajem.

Naredni dan je opet bio sunčan. Ja sam bio na svome mestu. Sunce i — ona!

— Dobro jutro! — pozdravio sam je kad je prošla pored mene.

Klimnula mi je jedva primetno glavom, pogledala me i nestala.

I to se ponavljalo još čitavu nedelju dana. Tek tada mi je najzad odzdravila:

— Dobro jutro!

Svake noći sam razmišljao kako da se upoznam sa njom, kako da započem razgovor. Već sam pomicao i na to da podem za njom, da vidim gde radi. No vreme je bilo prekratko. Ona je stizala tačno deset do osam, a ja sam morao biti na radu već u osam. Onda sam pronašao nešto bolje.

Idućeg jutra, kada sam video gde dolazi, jednostavno sam ispuštilo vazduh iz stražnje gume, a kada je naišla zaustavio sam je rukom:

— Izvinite, rekoh, možda imate pumpu? Popustila mi guma...

Devojka se nasmeja i pokaza dva reda besprekorno belih zuba.

— Zaista? Na žalost, nemam pumpu. Ali, eno tamo u travi pored vas leži jedna. Da to nije vaša?

I stvarno. Tako sam nespretno odbacio u travu svoju pumpu da se sva sjala na jarkom suncu. Dakle, trik je promašio, devojka je otišla, a ja sam ispašao smešan.

Sutradan mi je sa osmjejkom dobačila, razume se, u prolazu:

— No, kako vaša pumpa?

Dugo sam u noći razmišljao i najzad se odlučim da izvršim — atentat. Da, atentat na bicikl. Jer, ta mi je devojka još od prvog susreta odnela pamet.

I sutradan tačno u deset do osam, kada sam video gde dolazi, izvadio sam iz džepa kutiju sa kratkim ali oštrim ekserima i prosuo ih po društu. Strepeo sam samo da pre nje ne nađe neko drugi. Srećom nije niko našao, nego baš ona. Naletela je pravu na eksere. Guma je prsnula i zaštala, devojka skočila sa bicikla.

— Jao, reče. A ja baš danas moram tačno da stignem u kancelariju. Šef treba da mi diktira! I baš je danas moralto da mi se desi!

— Imam duduše muški bicikl, rekoh, ali stavljam vam ga na raspolaganje.

— A vi?

— Ah, ništa, ja mogu malo i da zakašnim. A uveče bih mogao vaš bicikl da vam doteram do kuće?

Devojka pogleda na sat i klimne glavom:

— Mnogo vam hvala.

Zatim napiše svoju adresu na ceduljicu i reče:

— Onda u sedam...

Kada smo se pola godine docnije venčali, Karin mi uhvati nežno rukama glavu i reče:

— Znaš, ono sa ekserima nije ti bilo loše. Samo nije trebalo da ih prosipaš po sunčanom danu. Naime, ja sam već izdaleka videla kako sijaju na asfaltu. Ali, namerno sam uleta...

— Namerno? ... promucah.

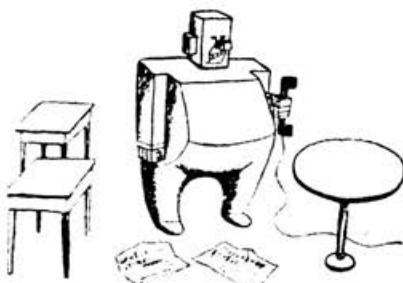
— Pa, dabome namerno. Sta je u tome tako čudno? Kako bih inače mogla da ti dam svoju adresu? !

(Preveo: V. Fink)

DVA POROKA

Platon je rekao:

— Veoma je loš onaj čovek koji ništa ne zna i ne pokušava nešto da nauči, jer su se u njemu ujedinila dva poroka.

NOVI DIREKTOR AUTOMATSKE FABRIKA

HOTEL »A« KATEGORIJE

— Dragi ja mislim da si zadovoljan
što se slikaš sa mojom familijom.

— Gde li su to one dve divokoze mo-
gle da pobegnu?

— A sada ču ti pokazati dva glavna razloga zašto sam se oženio!

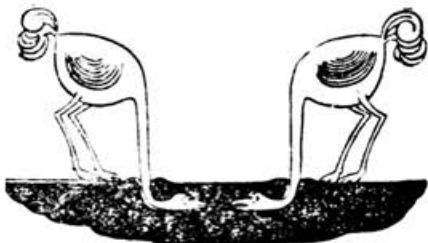
VESELÍ SNEŽEK

BEZ REČI

— Sta ti bi kada se spustila zavesa da vičeš: «Pisac! Pisac!»

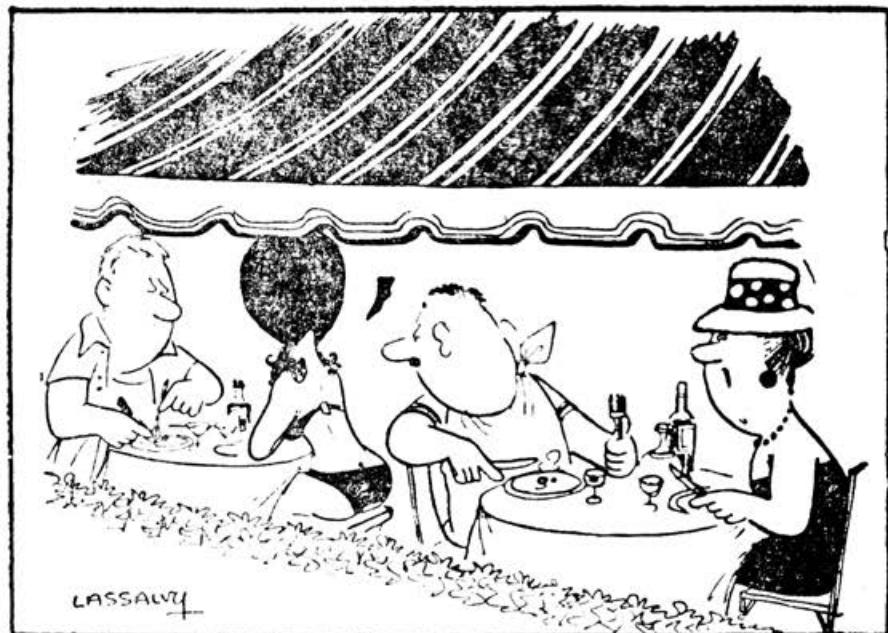

— Odista ne znam zašto mi to rade! U stvari, ovde nema mnogo šta da se vidi!

IZMENAJTE IM MESTA

Prolazeći gradom neki filozof je video neodlučnog vojskovodu i neveštog lekara. On je tad posavetovao građanima:

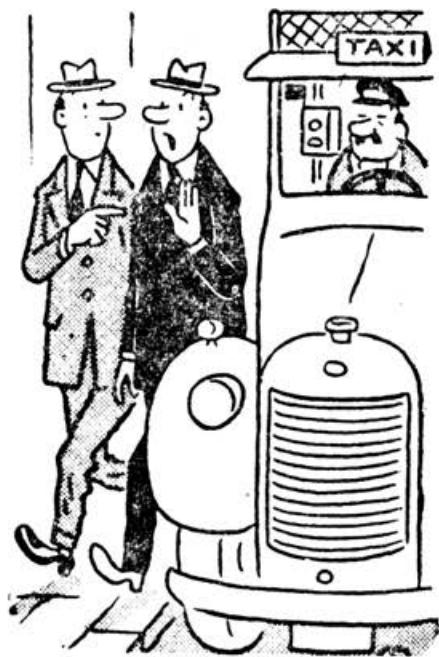
— Naibolje bi bilo da oni izmenjavaju mesta. Na čelo vojske postavite lekaru, on već ima iskustvo u ubijanju ljudi. A za gradskog lekara postavite vojskovodu, on je veoma oprezan kad je u pitanju ljudski život.

— Zar te interesuje šta drugi jedu?

— To je tvoja fiks-ideja! I kod kuće uvek uobražavaš da čuješ slavinu da curi!

— Prosto ne mogu da se vozim taksijem! Ako ne gledam napred, bude mi muka, a ako gledam napred vidim taksimetar i postaje mi još mučnije!

BEZ REĆI

— Morate mi verovati: cipele su vam premale!

NAJBOLJA NAUKA

— Koja je najbolja nauka? — pitali su jednog filozofa.
 — Ona koju mrze glupaci — odgovorio je on.

— Pozvala bih te gore ali mama ima uviše lak san!

BEZ REČI

— Ne, nazvali ste pogrešan broj!

— Naravno da je policijski pas!

— To je tata! Pita da li može da dođe kući ili još uvek imamo posetul

— Što može on, mogu i ja!

— Pst! Moja žena i njen pas...

— Zašto si tako lepa a ipak tako glupa?

— Lepa sam da bi se ti u mene zljubio... a glupa sam da bih se zljubila u budalu kakva si ti!

ACCÈS PRÉFÉRÉ
— Ako propustiš svoj brod, otplovićeš sledećim!

OPASNA ŽENA.

U parku je neko upitao:

— Ko je ona stara žena pred kojom svi ustaju kada prode?
— Ona naplaćuje stolice.

*

— Admiral i ja smo trenutno u veoma hladnim odnosima!

— O, tvoj poljubac je danas sasvimta, profesor i naš direktor! specijalan!

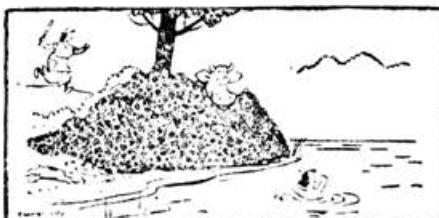
— Tebi je lako... svake večeri imaš izlazak!

*

UŽI SASTANAK

Jedan dečak kaže oču:

— Danas je roditeljski sastanak u sasvim uskom krugu: samo ti, ta-

BEZ REĆI

— Sta? Zar nemaš nijednu jedinu marku da mi pozajmiš da pošaljem pismo?

— Ne znam kako da vam zahvalim. Plašio sam se da će se jadna životinja užasno dosadivati ova dva dana!

— Tražimo nove ideje, mučimo se da stvorimo sjajnu toaletu, a u stvari ovako najbolje izgledate!

— Da nisi slučajno videla moj električni aparat za brijanje?

— Kako sam se uplašila! Mislila sam da si ispustila tranzistor!

— O, samo sam došao da vam kažem da neobično volim da slusam džez muziku kada spavam!

— Ništa se nije užeglo! Ono što si namazao na hleb nije puter već moj hormon-vitamin krem!

NIJE ZAKRPA

— Reci mi, mali, zašto ti je majka stavila ružičastu zakrpu pozadi na pantalonama.

— To nije zakrpa, to sam ja.

*

— Prestani da gundaš — Čerčil se bavi slikarstvom, Ajzenhauer se bavi slikarstvom, Pikaso se bavi slikarstvom — pa zašto ne bi i ti?

— Izvini, draga, ali ne znam baš najbolje italijanski!

— Kako se radujem što sam najzad našla nekoga da razgovaramo za vreme doručku!

— Kakvo šišanje? To je moj novi šešir!

IZ TESTAMENTA

— ... mojoj ženi koja me je volela zbog mene samoga, najtoplje pozdrave, mojoj prijateljici koja me je volela samo zbog moga novca, sav moj novac!

BEZ REĆI

— Mama! Tata je odmah primetio novi tepih!

— Evo akvarijum. Kolega nosi ribic u džepu!

BEZ REĆI

— Tebi će se u školi sigurno svideti! Zamisli samo: razbijanje prozora, mučenje devojčica, neposlušnost, galama — znači ceo svet prevrnuti na glavu!

— Dodite unutra. Imam samo da ispe glam mužu pantalone, a u međuvremenu ćemo razgovarati!

— Plavu dlaku na mome ramenu viđiš odmah, ali dovratak na garaži nikako!

— Gle! A gde vam je žena?

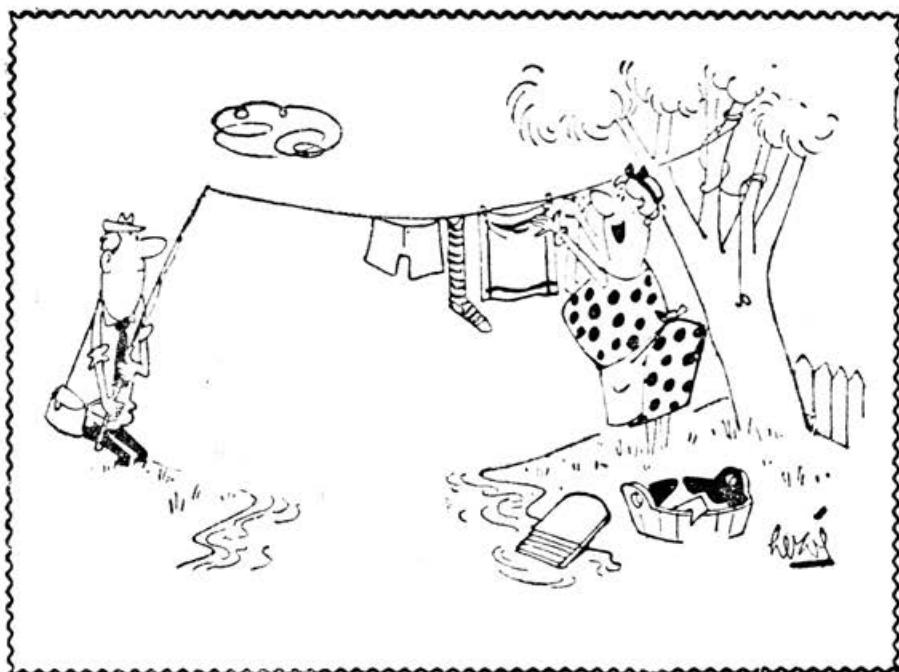
— Ženo, sećaš li se mladića za koga si uvek govorila da bi bio idealan muž za tebe i da bi bilo bolje da si njega uzela? Doveo sam ti ga danas na ručak!

— Sada znam zašto sam celu noć sanjala zvona!

— Kako su naša dva goluba?

— Dozvoljavate li?

— Otkuda sam mogla da znam da
ti je ona kutija od konzerve potrebna?
Uostalom, bila je puna crva!

— Istina, videla sam jedan veći ko-
stium, ali mnogo skuplji!

— Malo plaće, ali, videćete, navik-
nućete se!

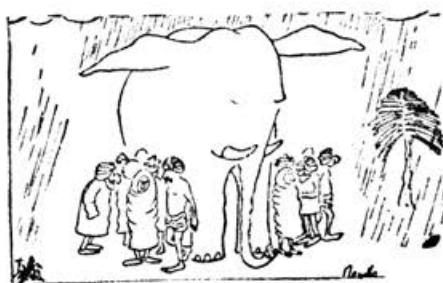
— Sećaš li se onog mog starog ko-
stima, koji se skupio posle prvog ku-
panja? Uštедеću tebi novac, a meni
brige!

O, to je posledica mnogih
avanturističkih romana koje je pročitao!

— Dodite sa nama, što nas je
više. slade se smejemo!

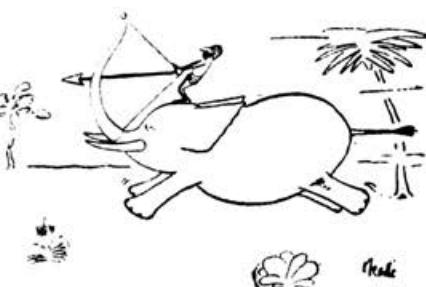
Jumbo, prijatelj ljudi

— Ovo će nam biti lepa. mala uspo-
mena

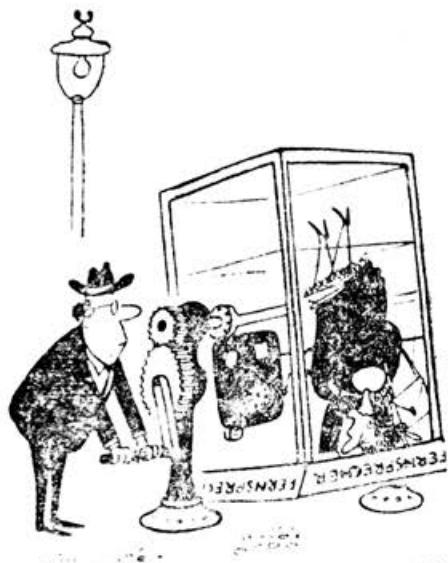
— Cint mi se da ste popili suviše
pivat!

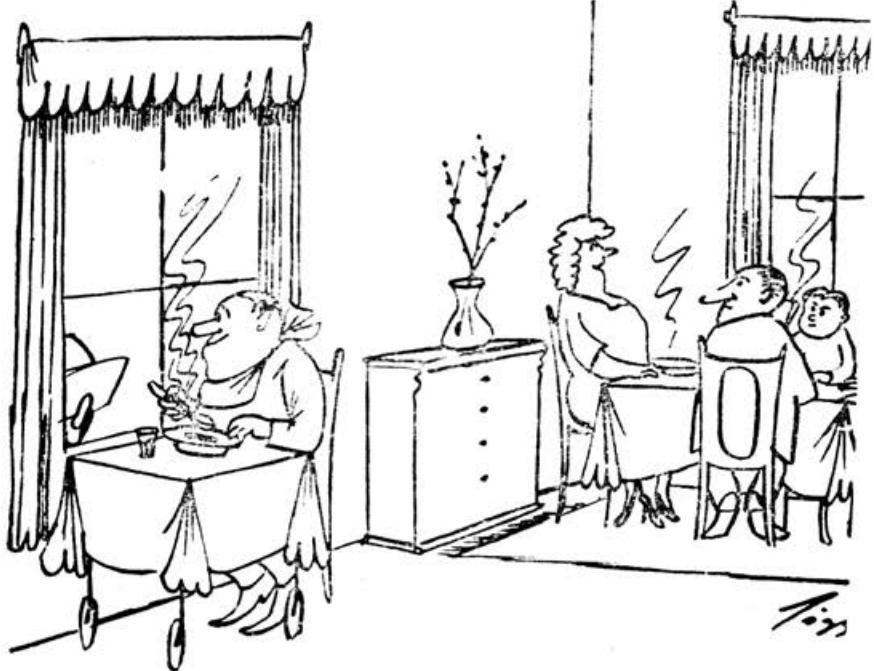
HANIBALOVA ARTILJERIJA

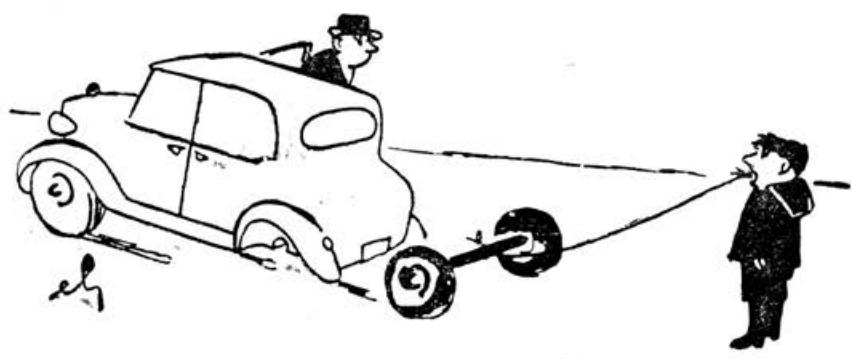
UVEK PREDUSRETLJIV

— Na žalost, moram da prekinem
čide ima neki lukači aparat kojim se
sazraćuju razgovori!

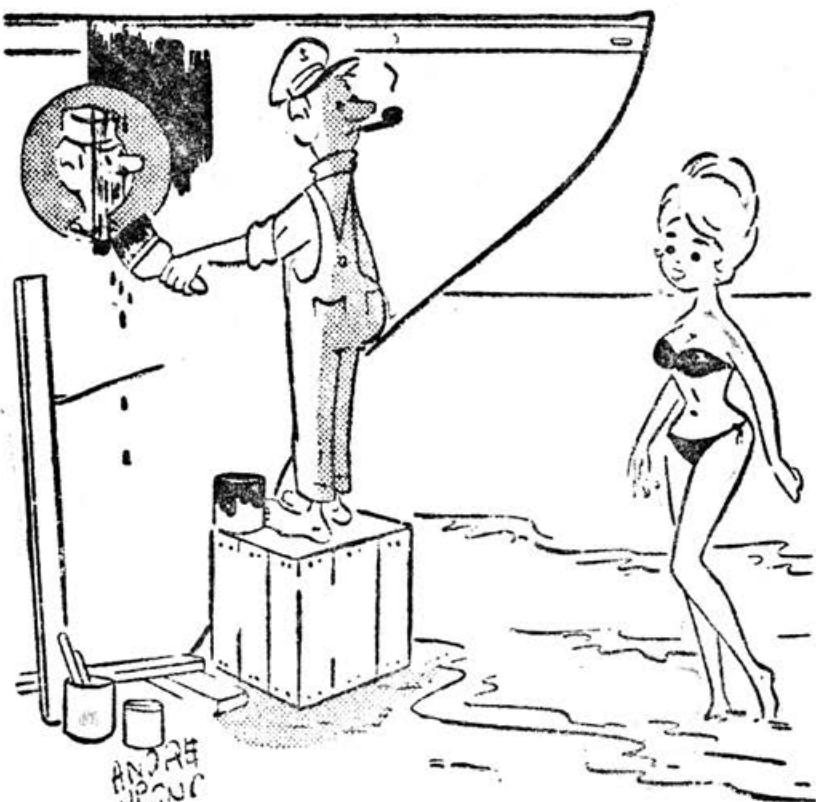
— Morate oprostiti momu mužu, večeras su mu stigla kola!

— Zar je to mlečni zub?

BEZ REČI

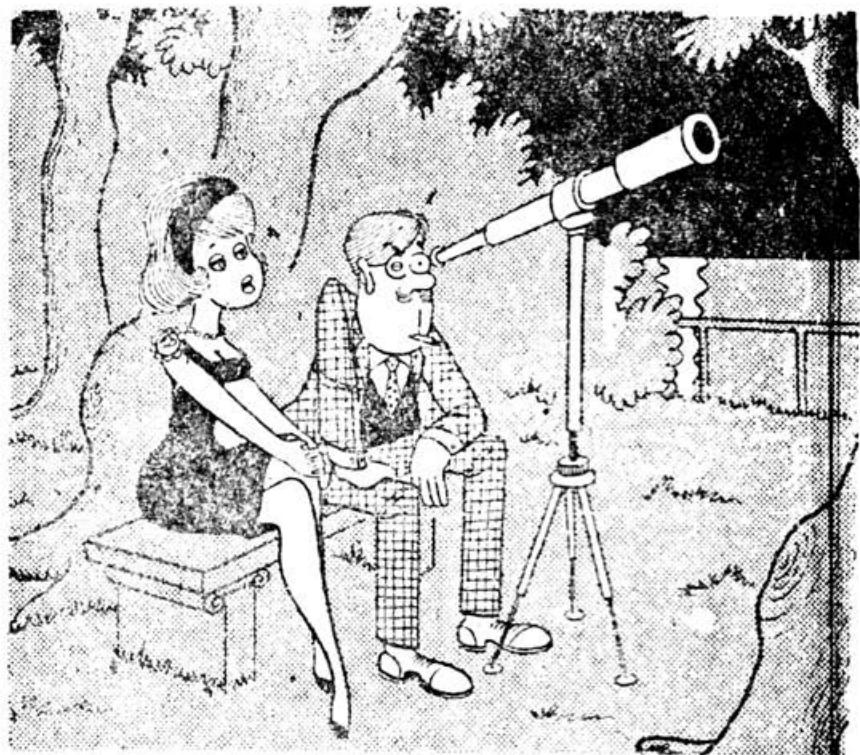

— Gledaj tu gde radiš!

— Ako više ne znaš šta da radiš, napravi mi krem od čokolade!

— Sada dolazite da mi govorite o poslu kada imam punu glavu briga oko odlaska na letovanje!

— Kada sam vas zvao da gledamo zvezde nije to trebalo shvatiti tako doslovno!

— Požuri pre no što odlete go-
lubovi!

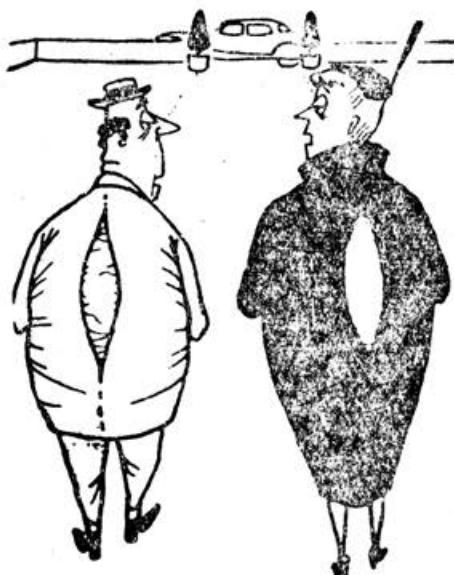
— Zar nećeš doći da mi pomognes
da izaberem naše nove tanjire?

— Rekao sam: »Pazi, krećemo!«

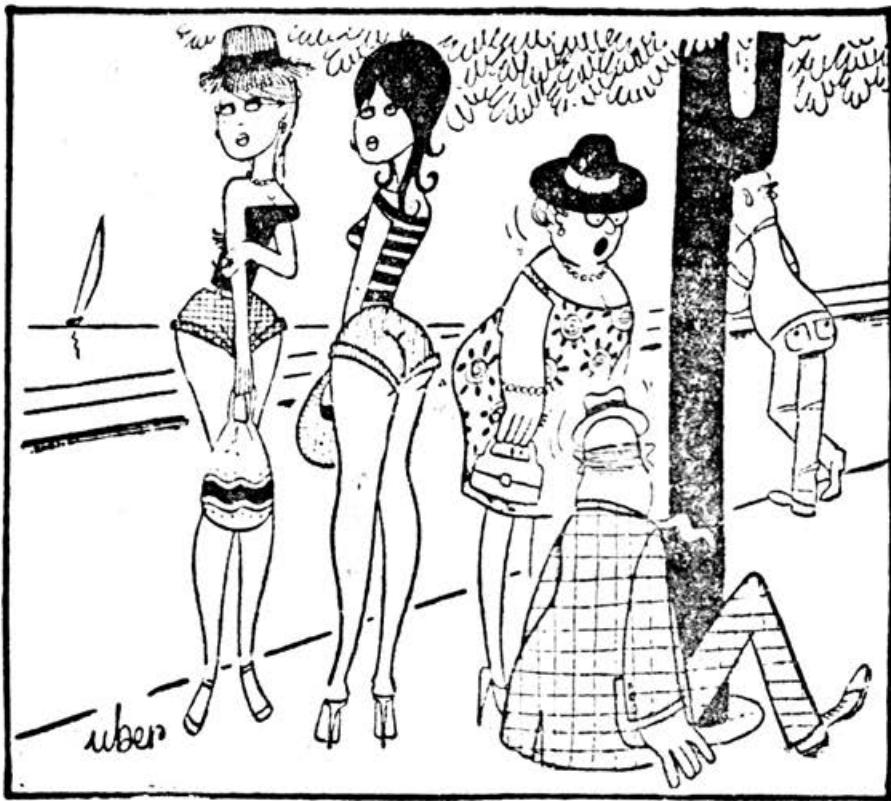
— Ako ste baš tako uporni, daću vam moju adresu, ali nemojte doći u uniformi... susedi će se uplašiti!

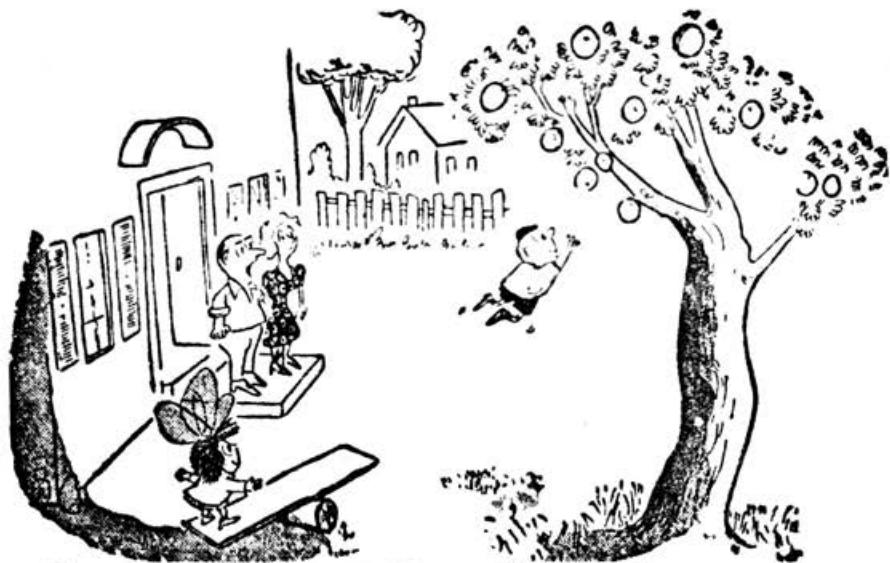
— Večera je bila odlična — ali, nešto preobilna!

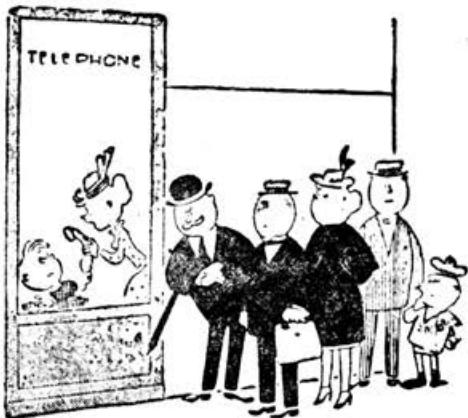
— Ti bi možda više voleo da me viđиш u salonu usred svojih prijatelja, koji ni ne misle da mi se malo udvaraju?

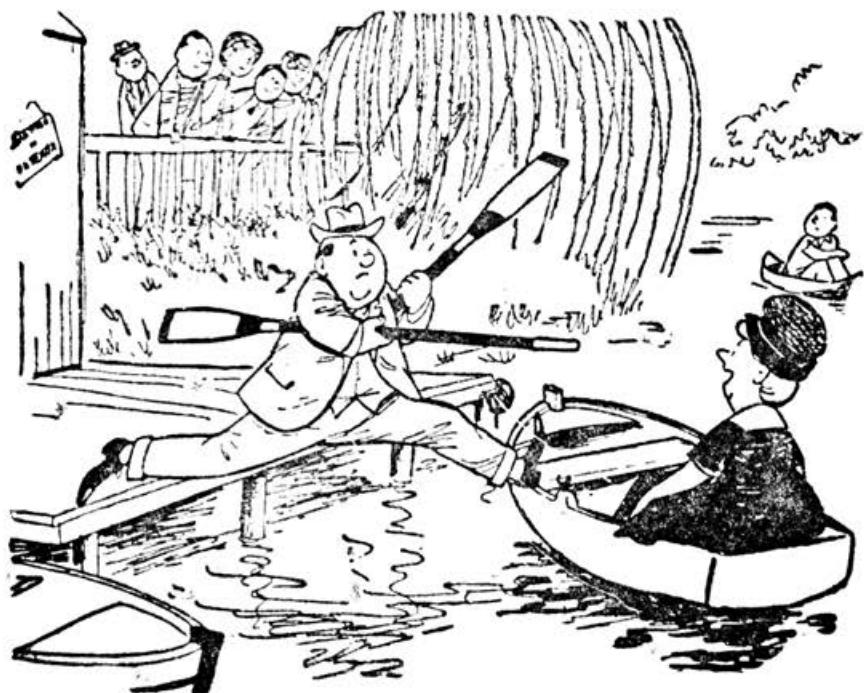
— Gde su ti bile oči?

— Ako ne prestanete, neću vas vodeći u cirkus!

— Mora da je platila tu haljinu po ludo visokoj ceni, ali pogledajte, nijedok tati ne izrecituješ pesmicu...
je čak ni obukia sasvim...!

— Vidim da ćeš opet uveseljavati ceo svet!

— Moj verenik će biti oduševljen!
Trenutno baš nije u mogućnosti da se
izloži takvom trošku...

U BAKALNICI

Mlada dama se obraća seljanci:

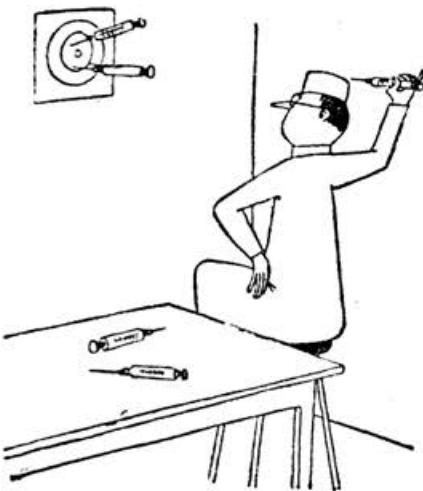
— Pardon, gospodo, da li biste
bili ljubazni da mi kažete, da li se
projavio bolje pravi s mašću ili s u-
ljem?

Seljanka zaklima glavom i reče:

— Sa mast, gospoja. Sam' da
znaš, sa taki govor još niko nije na-
pravio dobру proju!

— Malo više u levo, draga!

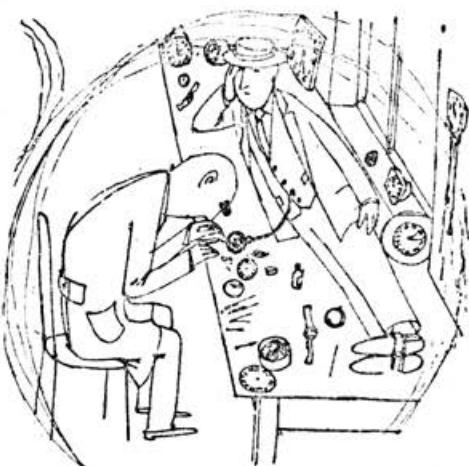
BEZ REČI

BEZ REČI

BEZ REČI

BEZ REČI

— Izvinite me, zadržaću se samo pet minuta!

7

①

②

③

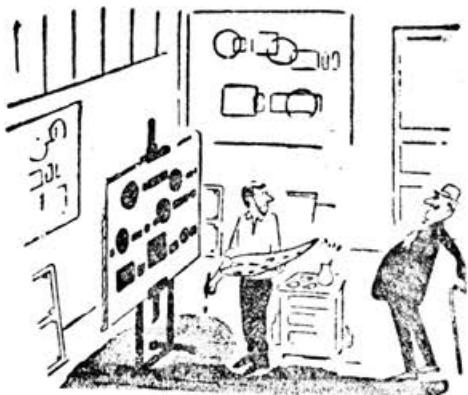

POSLEDICE SNA O PUTOVANJU
NA MESEC

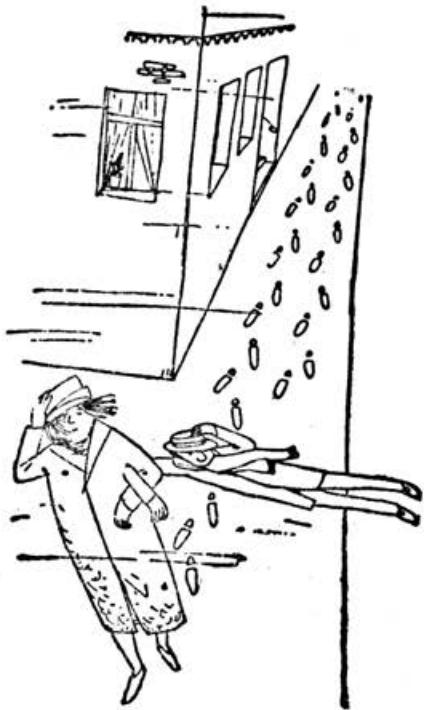
BEZ REČI

BEZ REČI

— Postoji u vašem slikarstvu neka poruka, ali zašto saopštavate u nastavcima?

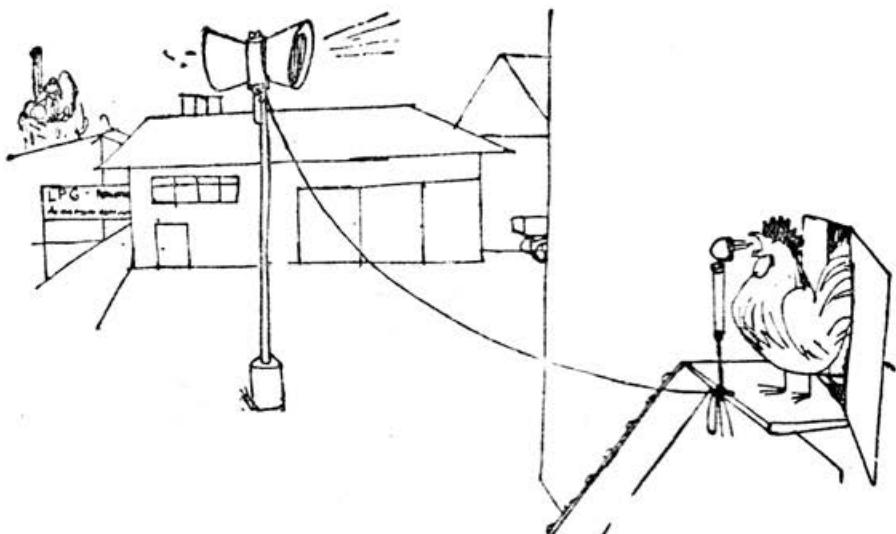
BEZ REČI

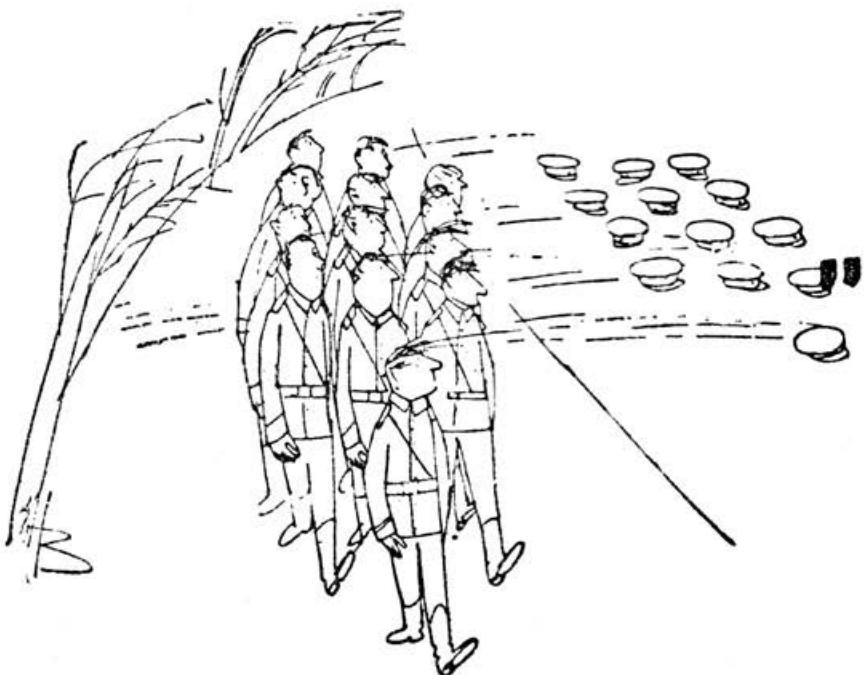
— Eh dobro, dobro! Vi rekoste da vas interesuje moja motika...»

BEZ REČI

BEZ REČI

BEZ REČI

PAS GURMAN

Neka mlada, lepa dama ljutito
oslovi g. Ružića:

— Vaš pas ujeo me je maločas
za nogu!

— A, gospodice, on je uvek bio
gurman.

BEZ REĆI

BEZ REĆI

— Ah, pustite me, jako me golicate.

NAGE,

— Zao mi je ali suviše dugo sam oblačila popodnevni kostim, pa sada moram da idem da se presvučem u večernju haljinu.

KADA JE MATIČAR DEVOJKA
— Recite mi da, pa ču reći ne...

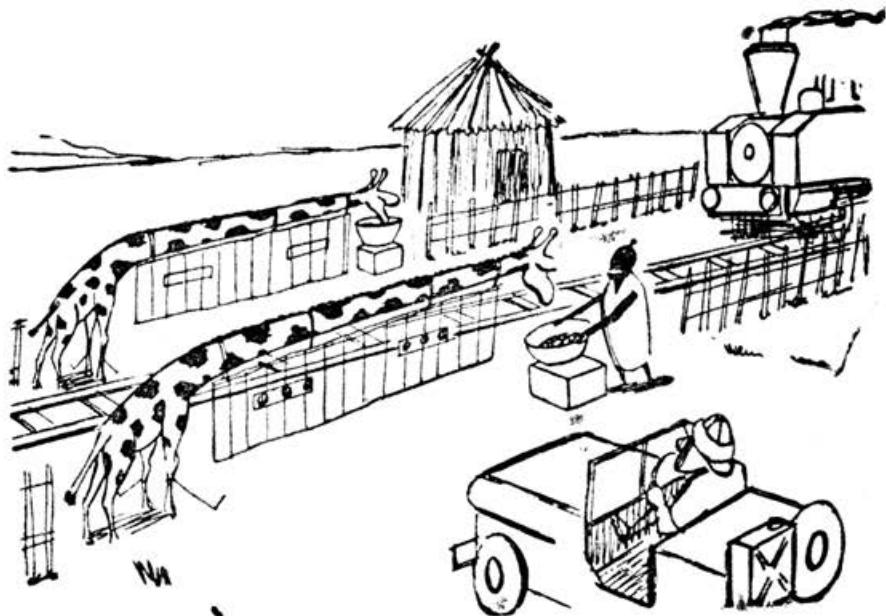

— Dolazi, moj muž!
— I moj!...

— Poslovi idu loše — imaš li ti mo-
žda kakvu dobru ideju?

BEZ REČI

BEZ REČI

NIJE MU JASNO

General je primetio da njegov novi adutant nije baš mnogo sposoban i upita ga:

— Poručniče, šta ste bili pre nego što ste postali oficir?

— Narednik, ser.

— Što ste postali poručnik, to me ne čudi, ali proklet da sam ako shvatam kako ste postali narednik!

— zaključi general.

ZAMISLI, MAMICE...

U školi se govori o Tomasu Edisonu. Život velikog pronalazača o-stavio je tako dubok utisak na malog Emila da on po dolasku kući oduševljeno kaže:

— Zamisli, mamice, da nije bilo Edisona mi bismo morali danas gledati televiziju pri petrolejki.

— Ja sam samo gospodina sekretarica!

TRI ZECA

Napiše on prijatelju pismo navodeći nesporazum oko jednog zeca. Kad je Hasan doneo pismo, gazda će:

— Hasane, pa ja sam po tebi poslao tri zeca!

— Jes', vala, tri zeca!

— A ti čoveku predao dva zeca?

— Vala, dva zeca!

— Pa ti si jednog zeca pojeo?!

— Eh! — klikne Hasan. — Što ti je naš čovek: odmah pogodi! A onaj preko Save samo trabunja kako nikako ne razume!

VELIKA IGRA

— Lolita, ja vas volim!

— Ali ja nemam ni pare miraza.

— Oprostite, prekinuli ste me, Lolita, ja vas ne volim...

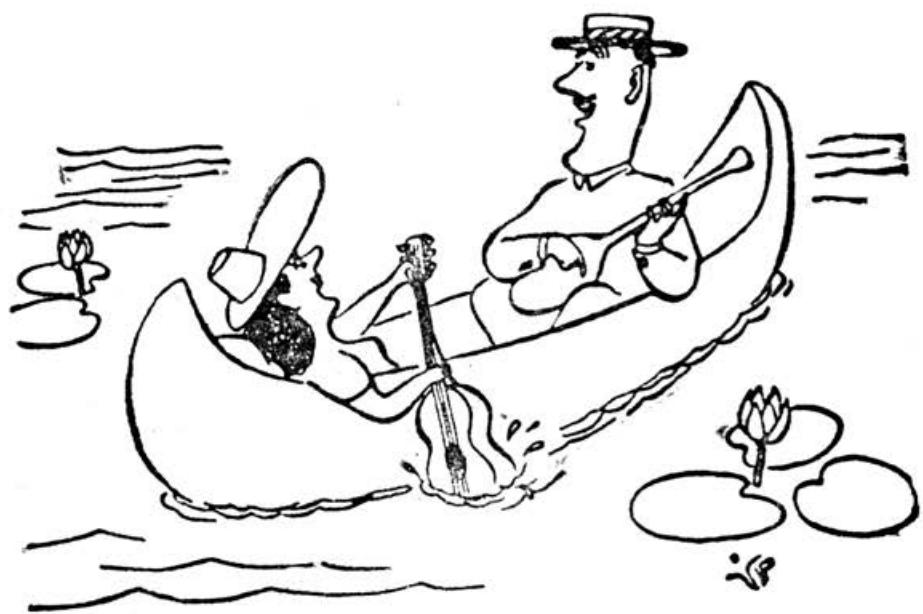
— Tako? A ja sam htela samo da vas isprobam. Imam u stvari imanje od nekoliki miliona.

— Divno, Lolita, ali mi opet niste dali da završim svoju misao. Ja vas ne volim radi vašeg novca...

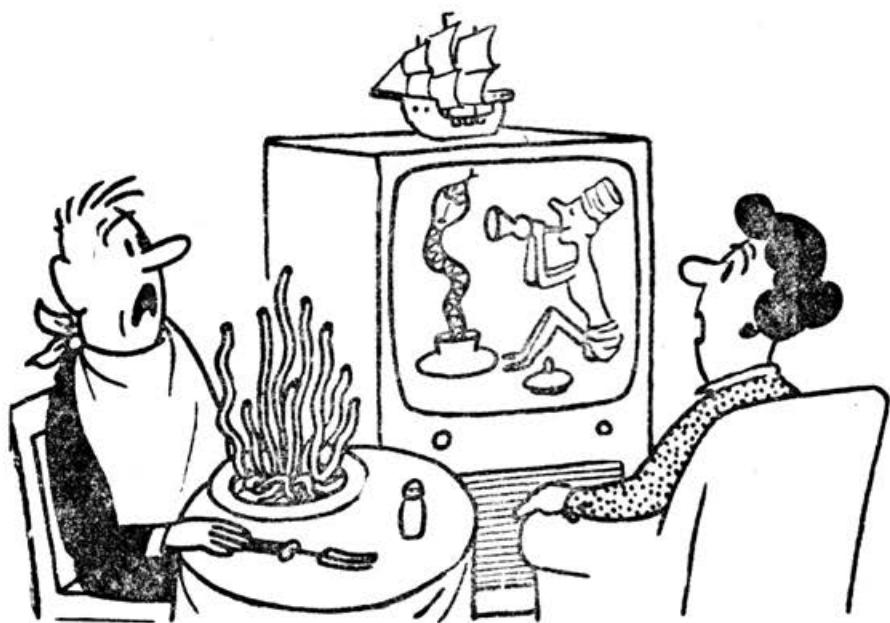
— E, onda mi je zaista pao kamen sa srca, jer ono sa milionima bila je samo šala!

BEZ REĆI

BEZ REĆI

— Iskopčaj televizor da na miru pojedem špagete.

— Moram da budem ekspeditivan...
Čeka me druga učenica.

BEZ REČI

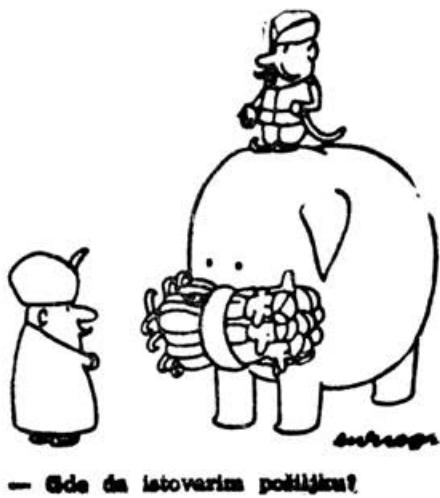
IDEAL

— Zašto se Mirjana nije još uđala?
— Čeka da joj dođe ideal.
— A ko je njen ideal?
— Prvi muškarac koji joj bude zaprosio ruku.

*

BEZ REČI

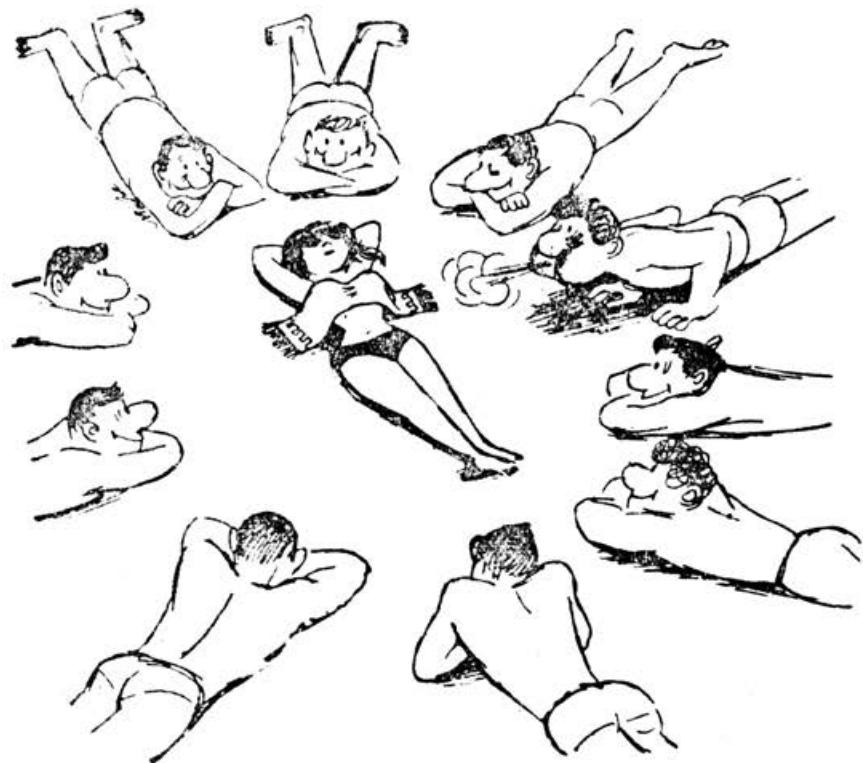
— Gde da istovarim poštijenat?

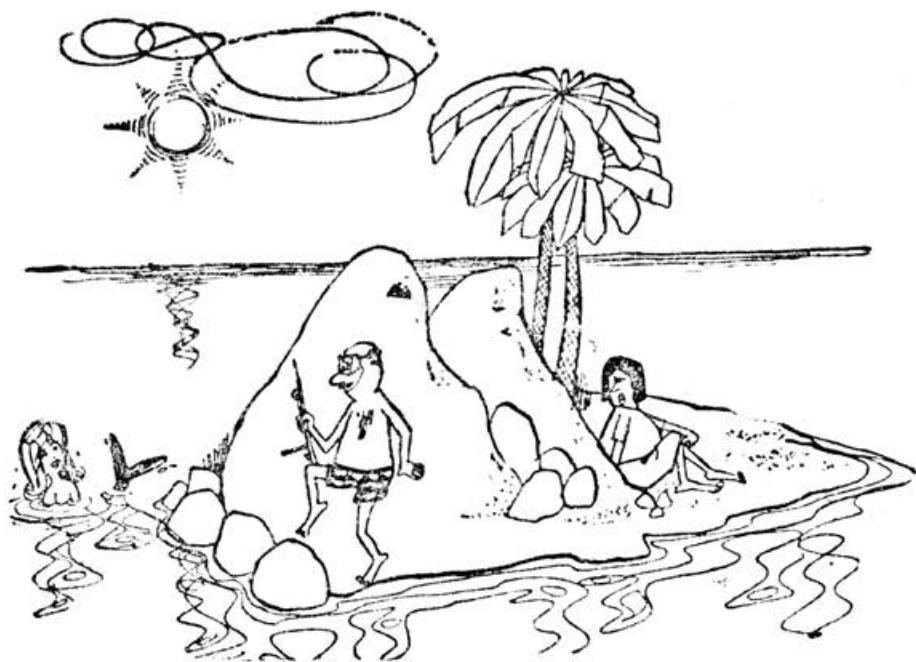
BEZ REĆI

— Ko se još vozi u dečjim kolicima.
To je davno izišlo iz mode.

NAJAKTIVNIJI UDVARAČ

— Najzad si se odlučio da podeš na pecanje!

BEZ REĆI

BEZ REĆI

BEZ REČI

— Koji je najbolji način da se sprema kvarenje mleka? — pitala je učiteljica.
— Ostaviti ga u kravi — odgovorio je dečko.

MUHAREM NA SKIJANJU

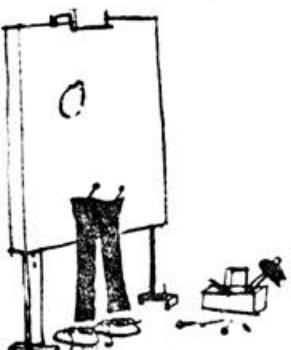
RĐAV PRIMER

U ponedeljak u zoološkom vrtu jedna majmunica se poverava svojoj susterki:

— Užasan je bio jučerašnji dan, ne misliš li i ti tako? Uostalom, ja počinjem da osećam odvratnost prema nedeljama. Šta je svim tim ljudima koji se krevelje pred kavezom? Posle toga, hajde, spreći decu da ih imitiraju!...

*

— Čini mi se, draga, lepša bi bila da joj je kosa kraća...

VEŠT SLIKAR

U LUDNICI

Novi lekar ulazi u društvo upravnika duševne bolnice u njegov kabinet. Tamo zatiču jednog od pacijenata kako nepomično stoji na pišaćem stolu.

— Pravite se kao da ništa ne primičujete — šapnu upravnik — to je jedan naš bolesnik koji uobražava da je stona lampa,

— Ali zašto ga jednostavno ne izbacite odavde u prostorije za bolesnike?

Šef lekara pogleda snishodljivo svog novog kolegu:

— I vi ste mi pametni! A kako će onda uveče da vidim kad budem radio za pisaćim stolom bez svetlosti?

— Slušaj Petre, najlepši je odmor na moru!

— Slušaj ženice, meni ovaj vetar baš prija!

*

Nekoliko američkih mornara šetalo je Parizom.

— Znaš — reče jedan od njih svom drugu — ja volim pomalo stidljive devojke, one kojima treba dva puta zviznuti da se okrenu...

BEZ REĆI

*

Devojčica pati od zubobolje. Kad čovek ima osam godina, karakter mu nije spartanski. I tako ona plače, jeca. Njena baka je tesi i kaže:

— Ali, najzad, dete, budi malo hrabrija. Ne boli baš toliko.

— Oh! — odgovori mala između dve grimase — ti to ne možeš razumeti, ti svoje zube vadiš svake večeri.

— Molim 964 ulaznica za moje hanume.

— I da me više ne vidiš!

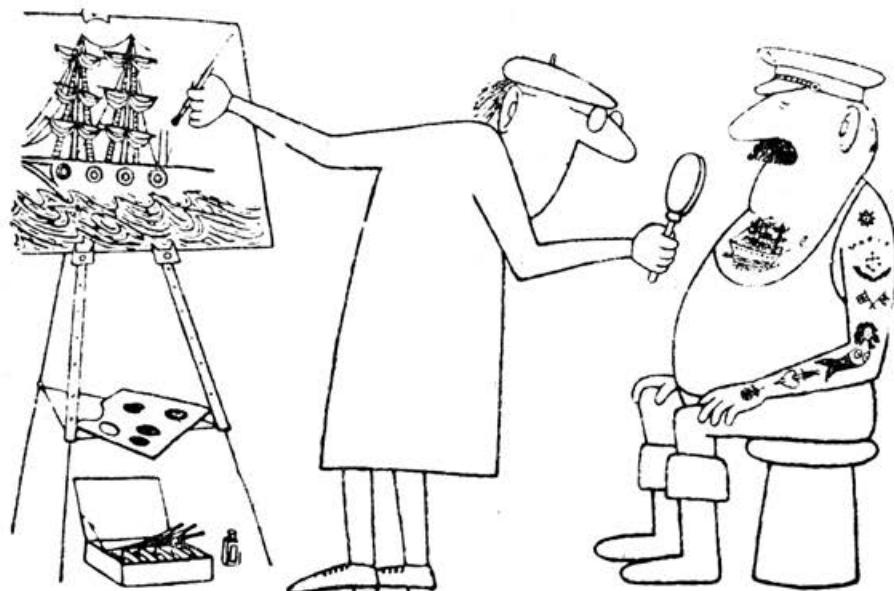
BEZ REĆI

*

Obojica su bili tužni.

— Oh! stari moj — reče jedan — bolje bi bilo da se nikada nismo ni rođali!

— Eh! — odgovori drugi — da. Ali, ko je te sreće? Čak ni jedan na hiljadu!

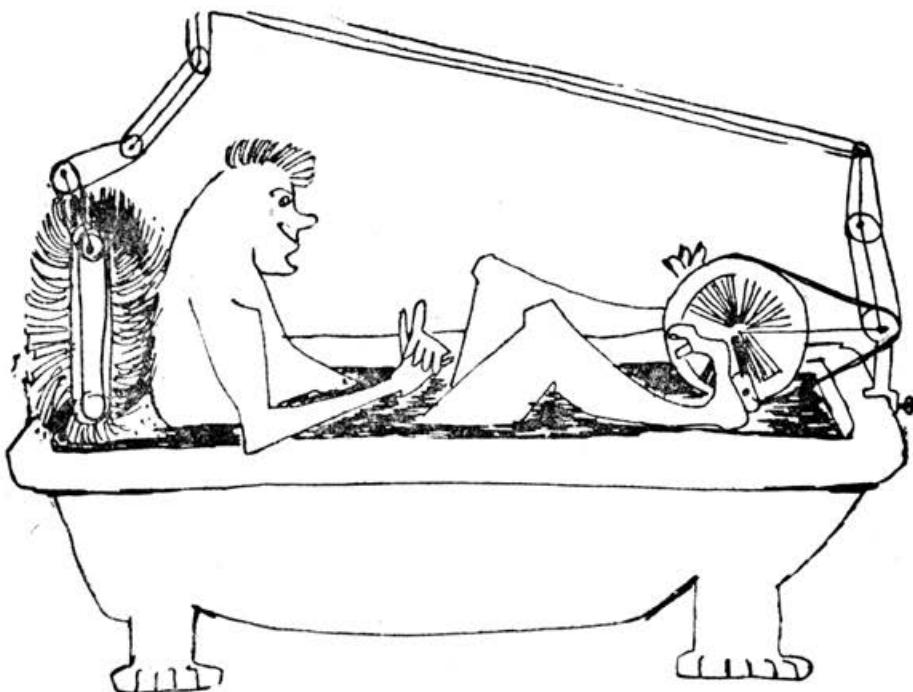
BEZ REĆI

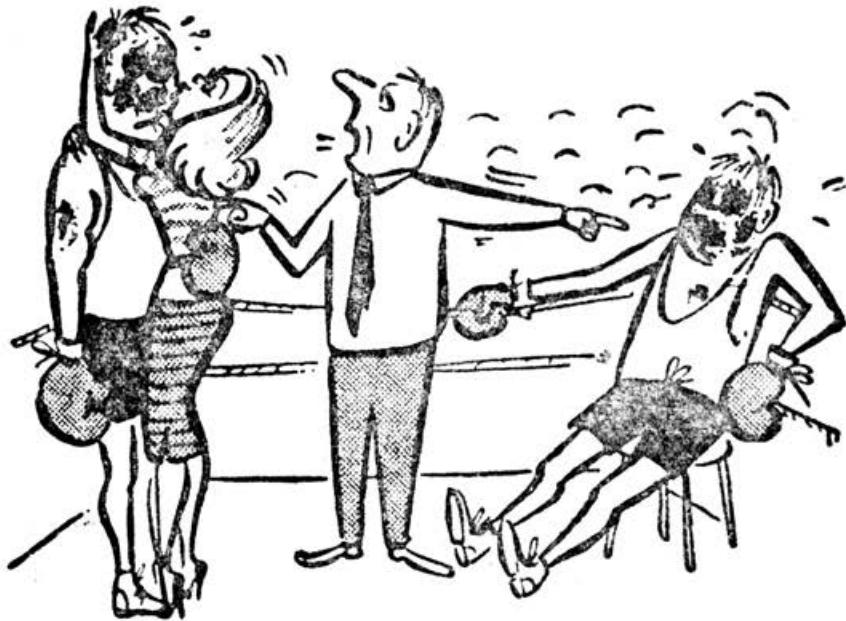
— Ah, jesli ti primetio ovaj
kupaći kostim?

— Trebala mi je jedna ovakva pri-
lika da doživim da se nalaktim na
bar...

IZUM ZA SAMCE

— Ovo je vaš suprug!?

— Bez Belke ne bih je ulovila!

BEZ REČI

— Stani! Ako produžiš izvršiću sa-moubistvo!

— A šta će ti fotografski aparat?

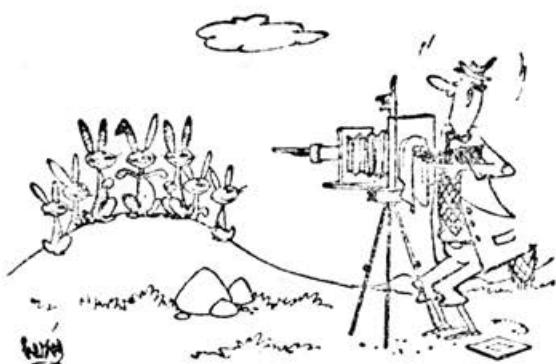

BEZ REČI

— Smem li da vam ponudim jedno-ga crva? Tako je živahan!

— Ovakvu ribu još nisi videla!

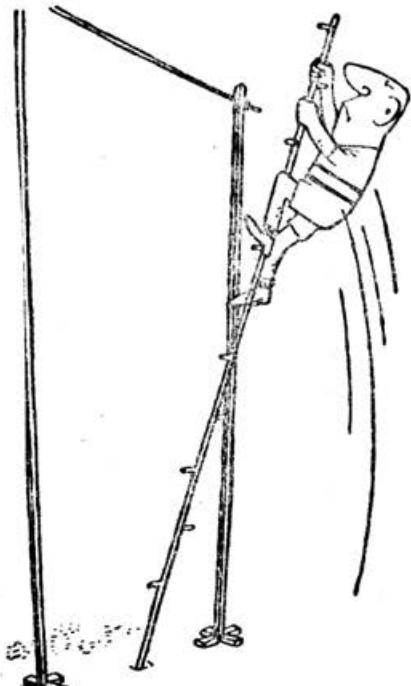
KADA NE MOŽE DRUKČIJE...

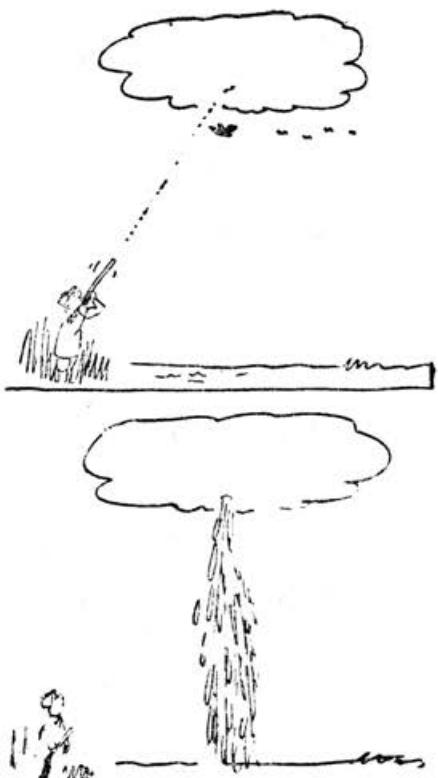
— Ti se uvek trudiš da budeš centar pažnje!...

— Ostani sa mnom, ako hoćeš, ali budi miran!

BEZ REČI

POGREŠAN POGODAK

ŠALE I ANEGDOTE

*

Nekl automobilista se zaustavio ispred seoske krčme, koja je u isto vreme bila i bakkalnica. Gazda je dočarao:

— Imate li cikorije? — raspitivao se putnik.

— Da, gospodine.

— Dobro. Da li bi hteli da mi donete svu vašu zalihu?

Pomalo začuden, krčmar ode u sobu iza dućana i vrati se ruku punih paketa, koje postavi na sto.

— Sigurni ste da vam ništa nije ostalo? — navaljivao je automobilista.

— Savršeno siguran, gospodine. Nemam više ni grama!

— Vrlo dobro, onda ostavite sve ovo ovde i idite da mi napravite jednu dobру kafu;

*

TRAŽI SE KRIVAC

Pošto je dobio batine od tate, dečko je došao majci:

— Mama, je li deda tukao tatu kad je tata bio mali?

— Jeste, sine.

— A je l' njega tukao njegov tata?

— Jeste.

— A je l' njega tupao njegov tata?

— Jeste.

— Dobro, molim te, kome je to prvo palo na pamet?

*

— A koje ime želite da date svom sinu? — pitao je matičar.

— Zpikztrfnb — odgovori majka — To će me sečati na njegovog oca.

— Ah! Njegov otac je bio Čeh?

— Ne. Očni lekar.

Tema zadatka, koji je učitelj zadao deci, bila je zima. U jednoj svesci, on je mogao da pročita:

«Zimi je veoma hladno. Mnogi stari ljudi umiru i mnoge ptice takode odlaze u toplijе krajeve».

*

Džo se upoznao s jednom malom Francuskinjom Antoanetom i, neko vreme po povratku u SAD, pozvao je da dođe da se venčaju.

U njujorškoj luci on ju je jednog lepot jutra čekao s punim naručjem cveća.

— Oh! Dragi! — uzviknula je Antoane ta — kako je lepo što si mi doneo toliko cveća!

— Doneo ti? progundao je Džo — Potrudi se da se proda dok ne uvene...

*

RIZIK

U doba Luja XVI zavadila su se dva njegova dvorjanina — de Lonžeri i de Montani — tako žestoko da su jedan drugog pozvali na dvojboj.

Lonžeri se isticao izvanrednom rуžnoćom, a ni Montandi nije bio mnogo lepši. U momentu kad je dvoboju trebalo da počne, Montani je pažljivo pogledao protivnika i naglo odložio svoj mač.

— Cospodine, sa vama se zaista ne nameravam boriti jer se izlažem riziku da vas ubijem i da ja postanem najružniji čovek Francuske!

*

— Koliko ti imaš rebara, Antoane? — pitao je učitelj.

— Ne znam, gospodine — odgovori Antoan. — Ja sam toliko golicijiv da nikada nisam mogao da izbrojim.

*

OGLAS

— Velika kobasičarnica traži jednog prodavca; prvenstvo imaju vegetarijančići.

Rešenje sa strane 24-27

Pogodite...

Bal pod maskama — rešenje: 1—8, 2—15, 3—10, 4—19, 5—20, 6—22, 7—18, 9—23, 11—16, 12—21, 13—17 i 14—24.

*

Ko kome naginje — rešenje: A—1, B—3, C—4, D—2, E—5)

*

Vodeni sportovi — rešenje:

1. U maloj jedrilici ne može da sedi više od troje dok ih na slici ima petoro.

2. Za ovako veliku jedrilicu razapeto je isuviše malo jedro.

3. U kajaku prvi veslač vesla sa jednokrakim veslom.

4. Motorni čamac za trke ima motor pozadi a ne sa strane, kako to crtež pokazuje.

5. U kanu čamcu ne mogu svi veslači veslati na jednoj strani, a poslednja dvojica ne sede pravilno.

6. U kilbotu jedan veslač nepravilno sedi u pravcu kretanja čamca, njegovo veslo nema uopšte viljuške potrebne za smeštaj.

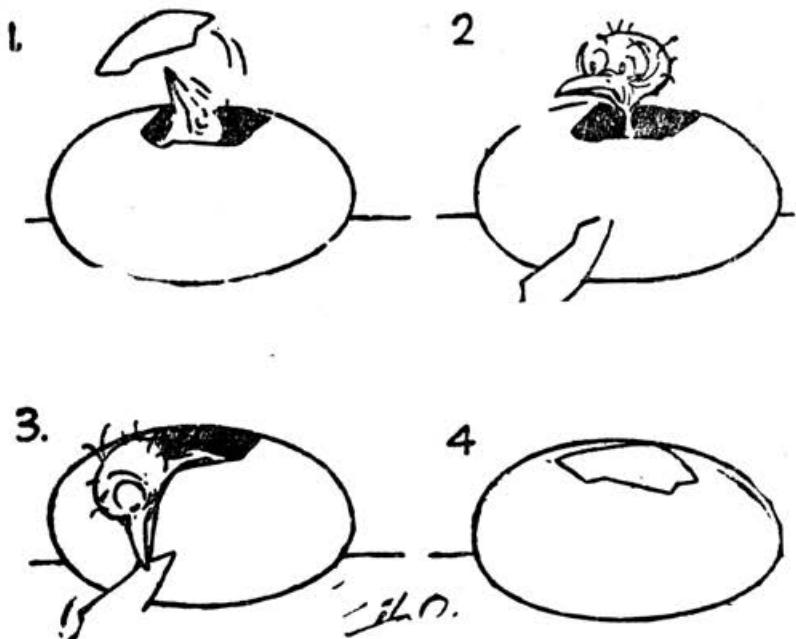
7. U škifu se po pravilu nalaze dva vesla sa viljuškama za njihov smeštaj.

8. Pokretna pedala uopšte ne dodiruje vodu, prema tome, vodenih bicikli ne bi mogao da se kreće.

— Draga, dođi brzo imamo ovde jedno slobodno mesto!

POZIV NA RAZMIŠLJANJE

BEZ REĆI

*

Jedan biciklista je lagano vozio tramvajskom prugom i sprečavao da tramvaj prode.

Vozач tramvaja mu ljutito dovikne:

— Hej! Ne bi li ti mogao da se vozis drugim nekim putem?

Biciklista se okrene i besno odgovori:

— Ja da, ali ne i ti.

*

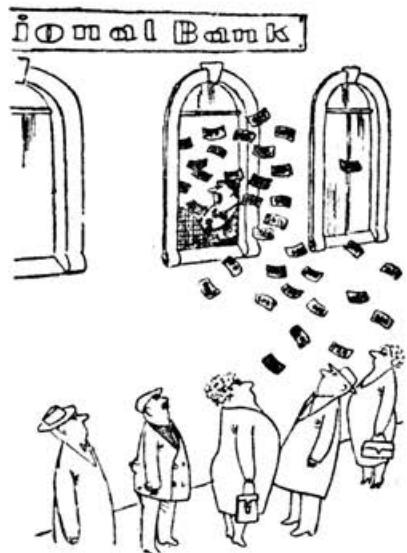
BITI ILI NE BITI

Direktor jednog velikog pariskog poroštva, poznat po svom neodlučnom karakteru, jedne večeri se pozali svom prijatelju:

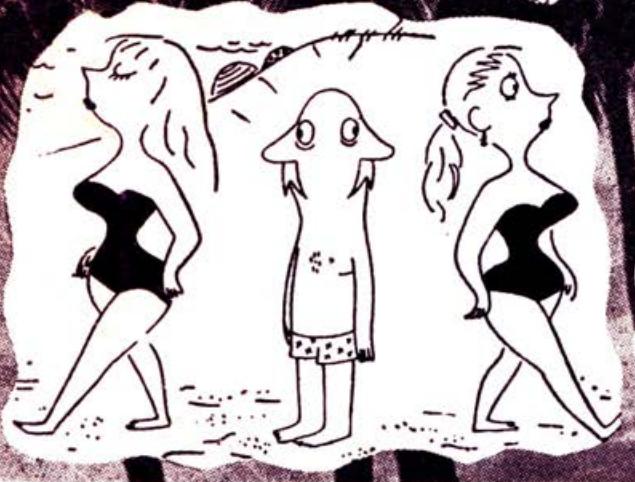
— Zamislite da glumac X... traži od mene, da obnovim ugovor i platu dvostruko veću od dosadašnje. Ako prihvatom, užasno remetim svoj budžet. Ako odbijem, gubim najbolje komičara. To je veoma zabrinjavajuće. Šta bi učinili vi da ste na mom mestu?

— Ne znam. Oklevao bih.

— Da, to јe i ja učiniti.

— Zatvorite vrata, promaja jel

Izdaje i štampa Novinsko preduzeće »Dnevnik« — Novi Sad,
Jovana Đorđevića 2 • Odgovorni urednik Mitar Milošević
• Žiro račun 151-11/1-254 za Romane »X-100« • Tromesečna
preplata 900 dinara za deset svezaka s kompletanim romanima